

ปฐมบท

ปะทะ

.....

“อืม อ้อ...”

ปากอิมสิระเรือ่แตะเคล้าเบาๆ บนกลีบปากสีแดงเพลิง ดวงตากลมโตทั้งสองคู่สบกันอย่างเข้าใจ ฝ่ามือนุ่มน้มของสาวผมสั้นชอยสีน้ำตาลไล่เบาๆ บนแผ่นหลังเนียนซึ่งผิวบริเวณนั้นโผล่พ้นตัวเสื้อที่ตัดเย็บแบบเว้าโชว์แผ่นหลัง การแสดงบทรักของมนุษย์เป็นเรื่องธรรมชาติของปฤชชนคนธรรมดา ในยุคโลกาภิวัตน์ไม่ได้แบ่งแยกเพศว่า จะต้องเป็นหญิงกับชาย ในคลับแห่งนี้สองสาวจึงแสดงความรู้สึกกันได้เต็มที่

ดวงตาของสาวผมสั้นเลื่อนออกจากดวงตาของคู่ชา กวาดมองเป้าหมาย เธอสองคนไม่เห็นความจำเป็นจะต้องแก้ตัวในสิ่งที่คนอื่นเข้าใจ เป็นน่านกับการบดเคล้าปากอยู่แบบนั้น ก่อนจะถอดถอนปากออก แล้วทั้งคู่ก็ยกแก้วชนกัน ศีรษะของสาวผมยาวเอนชบอกของสาวผมสั้นดาวเหนือ อัครเทพตระกูล เบนคอฟ ดวงตาฉายแววเอาเรื่อง

ก่อนจะพยายามปรับให้เป็นปกติ ช่วงนี้พี่ชายของตัวเองบินกลับไทย เธอได้กลิ่นไม่ดี และไม่อยากโทร.บอกพี่ชาย บอกแค่คนสนิทก็พอ คิดว่าเรื่องแค่นี้น่าจะจัดการได้ รู้เขารู้เรามันไม่น่าจะกลายเป็นปัญหาใหญ่

“เป็นไงบ้างหน่อ” เสียงใสกระซิบถาม บอกเลยว่าแทบเนียน การแสดงออกว่าเป็นคู่รัก คงกันไปไหนมาไหนเหมือนไม่สนใจ แท้จริงแล้วดาวเหนือมีแผนในใจ

“อืม พวกมันเหมือนคุยอะไรกันอยู่”

“มันกล่ำมากนะ”

“ไซ้” ที่นี่คือคลับของไทชิ หมอนั่นไม่รู้้อยู่หรือเปล่า ดาวเหนือไม่สนใจสักนิด เพราะที่มาก็ที่นี่ก็แค่ตามติดใครบางคนซึ่งอยู่ในข่าย ผู้ต้องสงสัย

เหตุการณ์เฝ้ารถยนต์ของพี่ชายเมื่อหลายเดือนก่อนจับมือใครดมไม่ได้ ไม่สิ รู้ว่าเป็นใครแต่ไร้หลักฐาน ขนาดว่าเราเฝ้าก็ตั้งเล่นงานมันคืนไม่ได้ ดาวเหนือจึงต้องตามติดชีวิตของพวกมัน ส่งคนของตัวเองให้จับตา กาลิโนของเราขยายอาณาเขตมากขึ้น แน่แน่นอนว่าไอ้พวกอิจฉา ตาร์อันเพิ่มหลายเท่าเป็นเงาตามตัว คัศтруที่น่ากลัวที่สุดก็คือคัศтруที่มาในรูปแบบมิตร

“เราตามมันมาเกือบเดือน แต่มันไม่เคลื่อนไหวเลย”

“ปกติพวกมันทำงานเป็นที่มอยู่แล้ว มันอยากสร้างข่าวฉาวลดทอนความน่าเชื่อถือของกาลิโนฉัน”

ปากพูดยิ้มๆ ราวกับว่าพูดคุยเรื่องสนุกสนาน เพื่อไม่ให้เป็นที่จับตา ดาวเหนือทำตัวเป็นนักเที่ยว ทุกคนรู้จักเธอในฐานะทายาทลำดับที่สองของตระกูล เพราะเพิ่งมารับช่วงก่อนพี่ชายแต่งงานไม่นาน รวมๆ เจ็ดเดือนเข้าไปแล้ว ไม่อยากให้พี่ชายต้องกังวล เพราะตอนนี้พื้นที่รบกำลังจะเป็นคุณพ่อเต็มตัว

“แต่เรื่องมันก็เจี๊ยบๆ อยู่นะหน่อ”

นุ่น หรือ ننินซา เพื่อนสนิทของดาวเหนือเอ๋ยขึ้น ننินซาเป็นผู้หญิงแรงๆ เบรียวเซ็ดฟัน ทำตัวกร้านโลกเหมือนผ่านอะไรมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ เจ้าตัวทำงานเป็นนางแบบ ชอบถ่ายแบบในลุคเซ็กซี่เสียมากกว่า ตอนนี่กำลังจะชิมกลางเล่นละคร เปิดด้วยบทนางร้าย

ทั้งคู่คบหากันมานานแบบไม่สนใจสถานะ นั่นคือในสายตาคนภายนอก แต่ในใจก็ต่างรู้ว่าทั้งหมดนั้นไม่เคยเกินเลยไปกว่าคำว่าเพื่อน

“ก๊ี้ตีมันเงียบ ถ้ามันเล่นอีกฉันแอมันตายแน่”

น้ำเสียงหัวนจัด ดวงตาดุดันทอประกายอย่างร้ายกาจ ดาวเหนือเคยยอมใครเสียที่ไหน ตั้งแต่เด็กจนโตเธออะเอาเรื่องยิ่งกว่าใครในบรรดาสามคนพี่น้อง และเพราะความไม่กลัวใครพ่อกับแม่ถึงเป็นห่วง

“เอ๊ะ นั่นคุณไทชินี่นา”

นอกจากเป็นเพื่อนสนิท ننินซายังเป็นเพื่อนสาวเพียงคนเดียวที่รู้เรื่องทุกอย่างของดาวเหนือชนิดที่ว่ารู้สึกู้จริง แววดาล้อเลียนทำเอาดาวเหนือถอนหายใจ

เหลือบตามองเพียงนิดแล้วหันไปมองเวทีซึ่งกำลังมีการแสดงของนักร้อง บิลด์อารมณ์ด้วยเพลงร็อกจังหวะหนักๆ ความจริงเธอกับไทชิเคยสนิทกัน ดาวเหนือยังจำความรู้สึกสมัยเด็กได้เป็นอย่างดี เวลาเดินทางมาหาเก็ฮ้องกง เธอจะต้องไปเล่นบ้านพี่ไทชิ เราเล่นซี้หลังกัน เราเล่นต่อเลโก้ด้วยกัน

ว่ากันว่าความสุขมันอยู่ได้ไม่นาน พอโตขึ้นต่างมีชีวิตเป็นของตัวเอง ดาวเหนือเลือกเว้นระยะและค่อยๆ ถอยห่าง จนกลายเป็นความห่างเหิน ทุกอย่างมีเหตุและผลเสมอ เวลาที่หมุนผ่านช่วยจัดการความรู้สึกทุกอย่างในสมองและหัวใจ กลายเป็นเกราะคุ้มความอ่อนไหว ฉาบปิดไว้ด้วยความเข้มแข็ง

“เขาจ้องเธอด้วยเหนือ”

“ช่างสิ”

“หิ ไม่สนใจจริงอะ” แม้จะอโอเซาะกับบอกลงดวเวเหื่อ แต่สองคนรู้ว่ามันคือการแสดง เป็นการแสดงมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย คู่รักทอมดี้ คู่รักเลสเบียน แล้วแต่ใครจะให้สัญญา ดาวเหื่อเห็นหัวๆ แบบนี้ เชื่อใหม่ว่าผู้ซ่ายหลายคนสนใจ แต่เพราะความเย็นชาที่แสดงออกมาทำให้หุ่มๆ ไม่กล้าเข้ามาวุ่นวาย ไทหนจะนิสัยเก่งเกินซายเพราะฝึกการต่อสู้มาตั้งแต่ชั้นประถม นีก็เป็นอีกเรื่องทำเพศตรงข้ามซายด

“เลิกเซว”

“เหื่อ ฉันไม่รู้หรือว่าแกกับคุณไอซิมมีปัญหาอะไรกัน แต่เท่าที่รู้แกกับเขาเคยสนิทกันมาก คนเราเมื่อสนิทกันก็ควรรักษามิตรภาพไว้ไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนานเป็นชาติ ฉันเปลี่ยนไปแล้ว” ความจริงดาวเหื่อไม่ได้เปลี่ยน ความรู้สึกบางอย่างมันยังคงอยู่ แต่ถูกดให้อยู่ลึกสุดใจ เวลาย้อนอดีตที่โรมันหน่วงใจแปลกๆ ผู้ซายกับผู้หญิงที่ไม่ได้มีสถานะทางสายเลือดเดียวกัน บางครั้งมันก็เป็นพีเป็นน้องกันไม่ได้หรือ

“เขามีผู้หญิงมาด้วย” กระจิบบอกเพื่อนอีก

“ไม่ได้อยากรู้”

“ก็อยากบอก มาสองแะ กอดแขนแน่น” นนนิซารีบป้องปาก กระจิบกระซิบ เสียงเพลงออกจะดัง ยายเพื่อนบ้ำจะกระซิบเพื่ออะไร งงนะเนีย

“พอเลย ดิม”

ดาวเหื่อได้ฉายาว่าคอบทองแดง ดิมเหล่าเป็นเรื่องปกติ แต่ก็ไม่ได้ดิมบ่อยหรือ ยกเว้นหลังแข่งเสร็จก็จะพากันฉลองกับเพื่อนๆ ในทีม ไม่ว่าผลออกมาจะชนะหรือแพ้เราก็ต้องดิม และใช้ นอกจากเป็นคนลุยๆ ดาวเหื่อยังชอบแข่งรถ ได้เลือดพอกับแม่มาดิม แข่งได้ทั้งรถยนต์และมอเตอร์ไซค์ เคยล้มและเจ็บหลายครั้ง แต่ดาวเหื่อ

ไม่เคยเซ็ด ความเจ็บความผิดพลาดกลับยิ่งหล่อหลอมให้เธอแกร่งขึ้น
“ให้ตาย ไม้รู้จะหลอกตัวเองไปถึงไหน”

“ฉันไม่เคยหลอกตัวเองเว้ย”

“มีสาวกอดเขานะ แต่เขาไม่ได้กอดใคร” อาจเพราะเฒะหนึ่งตรง
โซฟาโซนนี้อีพี แม้จะมีกระจกกันปิดเสียง แต่พวกเขากลับเลือกเปิด
ผ้ามาออก จึงเห็นว่าอีกฝ่ายนั่งหันหน้ามาทางนี้

“ไม่ต้องไปสนใจ”

“เขามองแกอีกแล้ว”

“พูดมากวะนุ่มนิ่ม” ไม้ทำอะไรหรอก เรื่องของหมอนั้นไม่ว่าอะไร
มันก็น่ารำคาญสำหรับดาวเหนือเสมอ ส่วนยายนุ่มเพื่อนจอมพูดมาก
ก็พูดไม่หยุด

“แค่หวังดี อยากบอก อ้อ...”

ดาวเหนือโถมใบหน้าทาบปากปิดปากเพื่อน ใครอื่นคงมองว่านี่คือ
จูบดูดดื่ม แท้จริงแล้วมันเป็นเพียงจูบดคลึงภายนอก นนนิชายก็มี
โอบล่ำคอเหมือนดั่งโถมมาหา ภาพจูบของเธอสองคนกลายเป็นภาพ
ที่ชินตาสำหรับผู้พบเห็น แต่สำหรับใครบางคนที่นั่งดื่มในห้องวีไอพี
ภาพนั้นเขาไม่เคยชินสักที มือหนาบีบแก้วรันทึ่ในมือแน่น กรามขบ
เข้าหากัน

ดื่มมาลักพักดาวเหนือจึงลุกเข้าห้องน้ำ ก็อย่างว่าแหละ
กระเพาะคน อัดไปหลายแก้วมันก็ต้องปวดเบาทั้งนั้นบ้าง ในคลับส่วนใหญ่
จะเป็นนักท่องเที่ยวทั้งฝรั่งต่างชาติและโซนเอเชีย คนไทยก็หลายอยู่
จากที่ได้ยินบทสนทนา ห้องงเหมือนเป็นเมืองท่า ผู้คนเลยเยอะ เธอเอง
ในละแวกนี้ตั้งแต่มาอยู่ช่วยงานพี้นักกรบก็เที่ยวทะเลสุปรุโปร่งทั้งฝั่งห้องง
และฝั่งมาเก๊า คืนนี้ตั้งใจว่าจะนอนที่คอนโดฯ ในห้องง

จังหวัดเดินออกจากประตูห้องน้ำ ต้องผ่านโถงทางเดิน แขนเรียวยาว ถูกกระชากแรงๆ จนแผ่นหลังปะทะผนังตึก สาวหัวเงยหน้ามองอย่างไม่สบอารมณ์ เมื่อเห็นว่าเป็นใคร ลดสายตาลงมอง มือหนายังจับแขนเธออยู่ ส่งสายตาดอกแข็งให้ปล່อย แต่เจ้าตัวดูเหมือนจะไม่ยอมทำตาม แถมยังยิ้มร้ายมุมปาก

โคตรเกลียด!

“ปล່อย” น้ำเสียงกดต่ำของดาวเหนือไม่ได้ทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวสักนิด ตรงกันข้ามคือเขารู้สึกว่าทนมองไม่ได้จนต้องเดินมาดักกรอตรงนี้

ไทชิ ซาโตชิ เลออง ลูกผสมหลายสัญชาติ เพราะบิดาเป็นลูกผสม และเขาเองได้เชื้อทั้งพ่อทั้งแม่ เหมือนเอเชีย แต่จะมาจากโซนญี่ปุ่นผสมตะวันตกมากกว่า ดวงตาสีน้ำตาลไม่ได้ยิ้มเหมือนไบหน้า แต่กร้าวกระด้างและดำหนักๆ เพราะคนตรงหน้าทำให้ไม่สบอารมณ์

“คุยกันหน่อยไหม”

“ไม่คุย นอกจากเรื่องงาน เรื่องอื่นไม่จำเป็น”

เธอเกลียดเขา ไม่ชอบชู้หน้า ไม่รู้ลี ในเมื่ออยากให้มันเป็นแบบนั้น เขาเองคงต้องทำอะไรสักอย่าง เพื่อให้ความหมางเมินของดาวเหนือหยุดลง

“แน่ใจหรือว่าแค่เรื่องงาน”

“เออ”

ตอบน้ำเสียงกระแทก ชิ่งตาใส่ไม่สบอารมณ์ กระชากแขนกลับไทชิยอมปล່อย แต่คราวนี้ชายหนุ่มเท้าแขนสองข้างกักกันคนดีไว้ ในอ้อมแขน ยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นแอลกอฮอล์ เขาเองเพิ่งดื่มไปเพียงแก้วเดียว ไปดูกาลิโนมาจึงเพิ่งมาคลับ ตอนแรกว่าจะไม่ แต่พอคนสนิทรายงานไปว่าดาวเหนือมานี้กับเพื่อนคนสนิทของเธอ ไทชิก็ไม่รีรอที่จะลากสังขารตัวเองมาที่นี่

“ปากหรือนั่น”

“ก็ปากโง่” กระแทกเสียงหงุดหงิด ไม่ชอบสายตาของหมอนี่ ชอบมอง ชอบสังเกต และชอบยิ้มร้ายๆ เหมือนเหนือกว่า ไม่ชอบใจเลยจริงๆ พับผ้า

“เลิกทำตัวแบบนี้สักที”

“แบบไหน”

“ก็แบบที่พยายามทำอยู่ อย่าคิดว่าพี่มองไม่ออก” ดวงตาคู่คม หริ่งหมายมาด ไทชิเลี้ยงเธอมาตั้งแต่น้อย ไปเมืองไทยที่ไรก็ต้องไปหาน้องน้อยตัวอ้วน หัวโย ชอบซื้อของไปให้ ด้วยความเป็นลูกคนเดียว ไทชิจึงอยากมีพี่มีน้อง มีครอบครัวของลูกอิที่สนิทที่สุด และดาวเหนือคือน้องน้อยที่เขาคิดถึงและรักสุดเช่นกัน

จนตอนนี้ ความรู้สึกนั้นยังคงเหมือนเดิม

ที่ว่า...ตั้งแต่เธอขึ้นมัธยมสอง ดาวเหนือเปลี่ยนไปมาก ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ ไม่ค่อยเข้ามาใกล้เขา หลบเลี่ยง ยิ่งพอโตขึ้นเข้ามาหาวิทยาลัย ไทชิกลายเป็นอากาศธาตุในสายตาของน้อง ดาวเหนือมาห้องงงมามาเขาก็ไม่ไปหา และนั่นทำให้ไทชิเริ่มเปลี่ยนตัวเอง

จากพี่ชายแสนอบอุ่นเขาเริ่มเย็นชา แต่กระนั้นก็ยังคอยมองอยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ ไทชิเสเพลขึ้น ใช้ชีวิตแบบผู้ชายเต็มขั้น นอนกับผู้หญิงมากหน้าหลายตา ไม่สนใจว่าต้องจ่ายเท่าไร ดารานางแบบคนดังบางคนในเมืองไทยเขาก็สู้ราคาไหว ทว่า...มันก็แค่ความสุขทางกาย ประเดี๋ยวประด๋าว เมื่ออารมณ์ปรารถนาร้อนแรงจบลง ผู้หญิงพวกนั้นเป็นเพียงอากาศธาตุให้เขาเสพสมปลดปล่อยเท่านั้น

“เอามือออกไป จะกลับโต๊ะ”

“กลับไปหาผู้หญิงคนนั้นนะเธอ”

“เออ ก็แฟนฉัน” โทกคาค่าโต ก็ทำไม่ละ เธอสนิทกับรุ่นที่สูงสุดคนส่วนใหญ่มองเป็นแบบนี้อยู่แล้ว โดยเฉพาะคนตรงหน้า ตอนเธอเอ่ยขึ้นมา ดวงตาของเขาวาวขึ้นราวกับโกรธหนักหนา

“อย่าโกหก”

“ฉันไม่ได้โกหก”

โคตรเกลียดเลย ไทชิไม่ชอบคำพูดแทนตัวเองว่าฉันอย่างโน้น
ฉันอย่างนี้ของน้อง เมื่อก่อนกับเขาเธอจะเรียกพี่ทุกคำ แทนตัวเองว่า
เหนื่อ ตัวกลมๆ น่ารัก แล้วโตมาทำไมเป็นแบบนี้ ไทชิต้องทำอะไร
เธอถึงจะได้น้องดาวเหนื่อตัวแสบคนเดิมของตัวเองกลับมา

“คิดว่าพี่เชื่อหรือไง ตลอดเวลาที่ผ่านมาก็ตั้งใจดีมากเกินไป”

สู้ปล่อยเวลาเนิ่นนานด้วยหวังว่าสักวันน้องคงจะคิดได้ กลับมา
เป็นน้องสาวที่น่ารัก แต่เปล่าเลย ยิ่งปล่อยดาวเหนื่อยิ่งห่างไกล กากัน
ขึ้น หัวขึ้น มีเรื่องชกต่อยกับผู้ชาย ขับรถแข่งจนเกิดอุบัติเหตุก็มี

โดยเฉพาะความเย็นชาในสายตาคุณั้น ไทชิเพิ่งรู้ว่ากาลเวลา
มันสำคัญขนาดไหน เขาเองก็วุ่นวายกับเรื่องงานและเรื่องผู้หญิง
จนวันหนึ่งคุณแม่ น้ำชาของเขาถามขึ้นมาว่าเมื่อไรจะมีแฟน ให้ตายดับ
แฟนนั้นหรือ เขาแทบไม่เคยคิดเรื่องนี้ด้วยซ้ำ คุณแม่ของเขาเป็น
สาวหวานน่าทะนุถนอม แม่บอกว่าอยากให้เขาเพลๆ เรื่องผู้หญิง

ท่านคงมองออกสินะว่าเขาใช้ชีวิตอย่างไรในช่วงหลายปีที่ผ่านมา
ตั้งแต่เรียนจนทำงาน แม่เป็นห่วงอยากให้เขาหันมาจริงจังกับใครสักคน
เขาอยากถามแม่เหลือเกินว่าเขาต้องทำอะไร เมื่อคนที่เขาอยากจริงจัง
ด้วยมาตั้งแต่เด็กเปลี่ยนไป จนเรียกได้ว่าทำให้หัวใจเขาเสียศูนย์

“อย่ามายุ่ง”

“ก็เป็นเสียแบบนี้”

“เราต่างคนต่างอยู่”

“พี่ทำไม่ได้ เหนื่อเป็นของพี่”

ดาวเหนื่อตาโตงยหน้าสบตาอีกฝ่าย แม่ปากแน่น แล้วเซิดหน้า
เล็กน้อย ใจคิดว่าเหนื่อเป็นของพี่เขาไม่เคยพูดมันออกมาเลย เอะ
คิดว่าเธอดีใจนั้นหรือ ไม่เลยสักนิด เพราะมันทำให้ความรู้สึกแยกๆ ฟังๆ

กลับมาเป็นดังเดิมไม่ได้ สายน้ำของความรู้สึกไม่เคยไหลย้อนกลับ

ที่พูดออกไปว่าเหนือเป็นของพี่ นั่นคือเรื่องจริง เธอเป็นของเขา มาตั้งแต่ลี้มตาตุโลก เป็นกรรมสิทธิ์ของไทชิคนเดียว แล้วยายเด็กแสบ ทำตัวตื้อไปกอดจุกกับเพื่อนแบบนั้นมันใช้ได้ที่ไหน ไทชิมิเลือดมิเนื้อ และมีหัวใจ ความรู้สึกในอกที่เคยซ่อนไว้ตอนนี้มันกำลังจะเอ่อล้นระเบิดออกมา

“ฉันไม่ได้เป็นของคุณ”

“หึ คุณนั่นแหละ” น้ำเสียงกตต่ากับรอยหยักกดลึกมุมปาก ทำเอา ดาวเหนือยิ่งเม้มปาก พออีกฝ่ายเลื่อนหน้าลงต่ำเข้าไปใกล้ ดาวเหนือก็ ถอยหลังจนศีรษะชนผนัง ยกมือดันอกเขาไว้

“ถอยไปสิวะ อย่ามาใกล้ เหม็นซี้หน้า รำคาญ”

“รำคาญยังงี้ เกลียดแค่นี้ เหนือก็หนีพี่ไม่พ้น จำไว้ให้ขึ้นใจ เด็กน้อย” เขายิ้มร้ายมากขึ้น เหมือนตัวโกงในหนังมาเพี้ยเลย แต่ให้ตายดับ มันใช้เวลามาขึ้นชมหรือไง

เคยเห็นไหมผู้ชายหล่อ แบด โคตรอันตราย แต่มีเสน่ห์ชวนมอง ดวงตา จมูก คิ้ว คาง สันกราม และแผงอกแกร่งที่แขนเธอสัมผัสอยู่ มันบอกให้รู้ว่าไทชิคือชายชาติตรีแค่นี้ อ้อ ไม่สิ เรื่องผู้หญิงเขามันก็ เลือดตัวยังไม่ต่างจากพี่น้องรบ เพียงแต่ไม่ได้มีตัวมากมาย ถ้ามว่าทำไม่รู้ ก็เขาหล่อรวยไปไร่ดี นครูกรักอันดับต้นๆ ใครบ้างไม่รู้จัก เขาเคยลงในนิตยสารหลายฉบับ

“ฉันไม่ใช่เด็ก” ตะคอกกลับมาเหยียงๆ เกลียดฉิบ เกลียดคำว่าเด็ก เกลียดคำว่าน้อง เกลียดคำพวกนี้ที่มันเหมือนเป็นตัวเชื่อมกลางระหว่างเธอกับเขา มีอบางกำหนด ดวงตาดำมีดอย่างโกรธๆ ไทชิ หรีตาลง เขารู้เจ้าตัวกำลังโมโห แต่เขาเองก็โมโหไม่ต่างกัน

“เด็กสิ เด็กมาก”

“เวรเอ๊ย กูโตแล้ว”

“ถูกกับใคร”

“กับหมามั้ง” ตอบน้ำเสียงไม่ยั้งระ เกลียดที่ลึกลงไปกลางใจ
คนที่ตัวเองบอกว่าเกลียดยังคงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกไม่เสื่อมคลาย

“งั้นก็ไม่แปลก หมากับหมาถึงคุยภาษาเดียวกันงู้อะไร”

นั่นทำให้คนตัวเล็กหน้าตู่มมากกว่าเดิม เพราะเขากำลังบอกว่า
ดาวเหนือก็เป็นหมาเหมือนกัน

“ไอ้...อู้อะ!”

ยังดำไม่จบปากร้อนๆ ก็ทาบมาดขี้เรียวยากสวยของสาวหัว
เชื้อเถอะ หัวๆ แบบนี้ปากโคตรหวาน และไ้ชื้ออยากลบรอยจูบของ
ใครทุกคนที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตของดาวเหนือ อยากบอกให้เธอรู้ว่า
ถึงเขาจะไม่จูบแรก แต่เขาจะเป็นจูบสุดท้ายของเธออย่างแน่นอน

ดาวเหนือดวงตาเบิกกว้างตื่นรนอีกอึก ก็กับการถูกปล้นจูบอย่าง
หยาบคายไร้ความอ่อนหวาน เธอกับนุ่นจูบกันก็แค่ภายนอกก็แค่
สร้างภาพ แต่ตอนนี้ไ้ชื้อทั้งบดขี้และขบเม้มกลับปากบนกลับปากล่าง
ของเธอ แถมยังพยายามสอดแทรกกลิ่นร้อนๆ เข้ามาในโพรงปากอีกด้วย

“ต่อต้านทำไม”

“ปล่อยเลยนะ อือ”

คิดว่าจะปล่อยไหม ตอบไปก็เสียเวลา จับจูบขี้ให้หนัก อยากดำ
ดินัก อวดดีตลอด เก่งแค่นั้นแล้วไงละ เขาต่างหากที่เก่งและร้ายกว่า
เด็กอ่อนหัดอย่างเธอหลายเท่า ดาวเหนือก็แค่ร้ายภายนอก

แต่คนอย่างไ้ชื้อมือเปื้อนเลือดมาแล้ว ชีวิตฝึกมาไม่ต่างจากทหาร
ไ้ชื้อเรื่องเอารัดเอาเปรียบเธอมันไม่ยากเลย แต่ก่อนหน้านี้ที่เขาไม่เคยใช้
ไ้ชื้อใช้ว่าเป็นคนดี แต่เพราะตอนนั้นไ้ชื้อคือดาวเหนือยังเรียนอยู่ ไ้ชื้อ
กลัวห้ามตัวเองไม่ไหว เขาต้องยอมอยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ ทั้งที่ความจริง
โคตรหวงเลย

เพราะกำลังบริหารฯ จึงกลายเป็นว่าเปิดโอกาสให้ลีนอ่อนแทรก

เข้ามาสำเร็จ ดาวเหนือพลาดจริงๆ เวมมากๆ แล้วไอบ้าไทชิก็จับดูจับ
ตัวดัดพัน ดาวเหนือจะกัดเขาก็ถอยฉากออกไป ได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ
ในลำคอ สาวเจ้าโมโหจัด กระซอกผมอีกฝ่ายหวังให้ผงะเจ็บ

ก็เจ็บ แต่ไทชิชินตัวไว้ แทรกลิ้นเข้าไปปากหวานๆ หวานสมกับ
ที่รอคอย เกลียดทุกคนที่เธอเคยจับ แม้คนพวกนั้นจะเป็นผู้หญิง
ก็เถอะ ยายดื้อดาวเหนือควรเป็นของเขาคนเดียว

“อ้อ ปล่อยนะ”

“ปล่อยมานานแล้ว” ไทชิยอมถอนปากออก เขาเจ็บต้นคอ เพราะ
ตอนนี้ถูกเล็บของดาวเหนือจิกแน่นและตะกาย เพราะกระซอกผมเขา
ไม่สำเร็จไง เจ้าตัวก็เลยตะกายผิวแทน

“ถอยสิวะ”

“นี่ถือเป็นการเริ่มต้นนะดาวเหนือ”

“เลือก ไม่อยากรู้อะไรทั้งนั้น”

“นับจากวินาทีนี้ไป คนอย่างไทชิจะไม่หลบมองแค่ข้างหลังอีกแล้ว
ที่ปล่อยเหนือนานเกินไป ฉะนั้นเหนือเตรียมใจไว้เถอะ เตรียมใจไว้
ให้มัน”

“งี่เง่า ฉันกับคุณไม่ได้สนิทกันมาเป็นชาติ”

“ก็ในชาตินี้” ที่เหนือจะต้องเป็นเมียของพี่ วายร้ายต่อประโยคนี้นี้
ในใจ ไม่ได้พูดออกมา เขาจะพูดต่อเมื่อวันนั้นมาถึง เพราะถ้าได้เป็นเมีย
เมื่อไร อย่าหวังจะหายไปจากชีวิตเขาได้อีก

รอยยิ้มร้ายๆ ของเขาแปลงรังสีความโหด เธอรู้ว่าไทชิโหดแค่ไหน
แต่แล้วอย่างไรละ พุดจาแบบนี้อ่าคิดว่าคนอย่างดาวเหนือจะกลัว

“โกรธ? ที่โดนจับ?”

“เออ รู้ไว้ว่ารังเกียจ”

“ก็ดี รังเกียจพี่เยอะๆ จับจะได้มากขึ้นตามความรังเกียจ”

โน้มใบหน้าลงมาใกล้ เธอใช้มือยันใบหน้าอีกฝ่ายไว้ ถ้าเป็น

ผู้ชายอื่นดาวเหนือสามารถกำจัดได้ไม่ยาก แต่เพราะร่างกายของไทชิ
แข็งแกร่งมาก มาเพียวย้ายอย่างเข่าฝีกหนักพอๆ กับพวกหน่วยซีล
ด้านกำลังดาวเหนือจึงตกเป็นรอง

“คนแล้ว”

“ด่าเก่ง ตอนเด็กทำไมน่ารัก”

“ฉันไม่ได้อยากน่ารัก ทูเรศ คนเขาไม่ยอมยุ่งจะมาจูบอีก
หนึ่งหน้าแบบนี้อย่าคิดว่าจะมีแต่คนหลง” ไทชิอยากหัวเราะจริงๆ แต่
ต้องเก็บหน้าหล่อ สำหรับเขาแล้วคนทั้งโลกจะอย่างไรก็ช่าง แต่กับ
ดาวเหนือเขาจะอ่อนโยนอย่างที่สุด ทว่ายังไม่ใช้ตอนนี่ ก็จนกว่า...
ความดีนี้จะหมด

“จนตอนนี้ที่ยังสงสัย อะไรทำให้เหนือเปลี่ยนไป”

สีหน้าและแววตาปรับโหมตได้ไวยิ่งกว่าปิดเปิดสวิตช์ ดวงตา
สีน้ำตาลจริงจัง ด้วยหลายครั้งที่ถามไทชิไม่เคยได้คำตอบจากปาก
ของคนดีเลย เธอหมางเมินเหมือนเกลียดเขาเข้าไปใส่เข้ากระดูกดำ พอ
นึกหาเหตุผลไทชิก็หาไม่เจอ มั่นใจว่ากับน้องเขาคดีและถนนอมมาตลอด

ต่อให้ถามสักร้อยครั้งดาวเหนือก็ไม่มีคำตอบ เพราะคำตอบอาจ
ทำให้ทุกคนรับรู้ความในใจของเธอ แม้หลายครั้งที่พบกับลมหนาว
จะพยายามคาดคั้น และทำเหมือนพอรู้ แต่เมื่อดาวเหนือไม่ยืนยัน
ทั้งหมดก็ไม่กล้าสรุปเอาเอง ส่วนพ่อกับแม่ท่านก็เหนื่อยจะถามแล้วละ

“ถอยไป”

“ตอบก่อน”

“ไม่ตอบ”

“จะดีกับพี่จริงๆ ใช่ไหมเหนือ” สาวเจ้าแสบยิ้มเยาะๆ ยื่นหน้า
อวดดี ขนาดว่าจูบไปแล้วก็ไม่เคยเช็ดที่จะทำแกง ดวงตาคนรอคอย
หรือลง

“ไม่มีเหตุผลต่อความเกลียด ไม่ชอบก็คือไม่ชอบ อย่ามายุ่ง

ผู้หญิงของคุณมีเป็นร้อย เราควรทางใครทางมัน”

“บอกแล้วพี่จะไม่ปล่อยเหนือ” น้ำเสียงหนักแน่นทำเอาดาวเหนือ
ไหววุบ แต่เพียงชั่วครู่ก็ปรับสีหน้าเป็นปกติ แล้วเงยหน้าขึ้น

“เธอ มีใครพูดอีกไหม รำคาญ แฟนรออยู่”

“แฟนรอ แต่ที่ว่าที่ผัว”

“ไอ้บ้า อายามาพูดทุเรศ” ดาวเหนือโวยวายเมื่อได้ยินคำนี้ มัน
ล่อให้เห็นเจตนาของอีกฝ่ายว่าต้องการสื่ออะไร ทั้งที่ปกติคนแบบไทชิ
ไม่ใช่จะมาพูดอะไรแบบนี้ เถียงกันปะทะกันในห้องทำงานในที่ประชุม
ออกบ่อย แต่หมอนี่ไม่เคยใช้คำนี้

“มันคือเรื่องจริง เหนือเป็นของพี่ตั้งแต่ลืมตาดูโลก”

“ฉันไม่ได้เป็นของคุณ อย่าสะออะสำคัญตัวเองผิดไปหน่อยเลย”

หมอนี่กวนอารมณ์ของดาวเหนือให้ยิ่งขุ่นมัวเกรี้ยวกราด อาจ
เพราะเธอเป็นคนใจร้อนขี้โมโหอยู่แล้ว พออีกฝ่ายยืมยิววนไม่ได้สำนึก
ต่อความเกลียดชังที่ดาวเหนือมีให้ สาวเจ้าก็เลยโมโหหนัก

“เหนือต่างหากคนคือ ไม่เคยรู้ตัว”

“ไม่เอากข้อเกี่ยว พังภาษาคนไม่รู้เรื่องเหวอะ”

ก็แบบนี้ พอเริ่มจะถูกไล่ต้อนให้จมมุม ไอ้ตัวของไทชิก็เปลี่ยน
โหมตจนเหียวกลบเกลื่อน ขนาดเขายังไม่เคยคิดจะตัดใจ เขาเชื่อมั่น
ต่อเซนส์ของตัวเอง ดาวเหนือก็คงทำไม่ได้เหมือนกัน เมื่อตอนเด็กน้อย
เขาอาจเอ็นดูเหมือนน้อง แต่นานวัน ไทชิยิ่งรู้สึกถึงความชัดเจนแจ่มแจ้ง
ในหัวใจ ว่าความรู้สึกแบบพี่น้องมันพังทลายลงและแทนที่แบบ
ความรู้สึกแบบหนุ่มสาว

“พี่จะทำให้เหนือกลับมาเป็นคนเดิม”

“คงฝันอยู่” ยิ้มเยาะๆ

“ในฝันนั้นจะมีเหนือด้วย”

“อยากจะทำ”

“ยังไม่ต้องรีบห้องครับ” เกลียด...เกลียดไอบ้าไทธิ ทำไมต้องมา
กวนประสาท แล้วเธอก็เหมือนกันนะ รู้ว่าหมอนี้กวนก็ยังไม่โหดหงิด

“ฉันอ้วกเพราะเหม็นคำพูดเลี่ยนๆ ทุเรศๆ ต่างหาก ฉันไม่มีวัน
ห้อง สาบานได้เลยว่าถ้าต้องห้องกับคนแบบนาย ฉันจะทำแท้ง ไม่อยาก
เป็นแม่คนเว้ย” ตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายด้วยความอยากเอาชนะ และ
นั่นทำให้ไทธิต้องนัวหน้า แววดาววโรจน์อีกระลอกทั้งที่ใจเย็นลงแล้ว
กล้าพูดออกมาได้ไฉนว่าจะทำแท้ง

“ถ้าห้อง พี่จะมัดเธอติดเตียงจนกว่าลูกจะคลอด จำเอาไว้
ดาวเหนือ ซาตินี้หรือซาตินั้น เธอไม่มีทางหนีไอ้ไทธิคนนี้พ้น”

ว่าแล้วก็ถอยแล้วเดินกระแทกเท้าออกไป

“ไอบ้า ฉันไม่มีวันห้องกับคนแบบคุณหรอก” กระพืดกระพืด
เดินกลับไปยังโต๊ะของตัวเอง ก็เห็นเพื่อนสาวคนสนิทมีหนุ่มมานั่งคุย
ด้วยแล้ว ไอ้หนุ่มนั่นพอเห็นหน้าเหมือนยักษ์ของดาวเหนือก็รีบขอตัว
แยกไป สาวหัวกระแทกตัวนั่งพิงโซฟาอย่างหัวเสีย

นนนิชาไล่สำรวจใบหน้าของเพื่อน ความจริงเห็นเธอเต็มไปรษณีย์
ให้หนุ่มๆ แบบนี้ เชื่อไหมว่าเธอมองไปยังโต๊ะของคุณไทธิ เขาเดินไปทาง
ห้องนำหญิงตอนดาวเหนือลุกไป แล้วก็เพิ่งกลับมาั่งเมื่อครู เพื่อนเธอ
ก็ตามมาติดๆ ทีๆ คู่นี้ชักอย่างไรแล้วละลิ ปากแข็งทั้งคู่

“อะไรคือไปเข้าห้องน้ำนานเป็นชาติเหมือนตลกส์วม”

“พูดมาก”

“แต่ปากบวมกลับมา ยังไงคะ ยังไง”

เลิกคิ้วถามล้อเลียนเพื่อนสาว ดาวเหนือเหล่ตามองเพื่อนค้อนๆ
อย่างหงุดหงิด แล้วก็คว่ำแก้วเหล้าของตัวเองสาดลงลำคอ ให้ความร้อน
มันทำงาน ให้สมองลึมรสชาติจูบแบบร้อนแรง แต่ให้ตายดับ ไอ้จูบเวอร์ๆ
ไอ้ลึนร้ายๆ มันยังตามหลอกหลอนไม่หยุดหย่อน

“เห็นนะ คุณไทธิตามแกไป”

“ช่างมัน”

“แน่ใจหรือ ไปบดขยี้สี่เสียดกันถึงไหน” ไม่ได้สนใจอารมณ์
เกี้ยวกราดของเพื่อนรักสักนิด ตรงกันข้าม นนนิซาหัวเราะคิกคัก
ราวเป็นเรื่องสนุก

“ยุ่ง”

“ไม่เอาหน้า ไม่หงุดหงิดสิเหินือ เขาดูแคร์แก่มากเลยนะ”

“แคร์มากเลยมั้ง นิ่งสี่หญิงหน้าระรื่นขนาดนั้น”

ความจริงดาวเหนือก็พูดเกินไปนะ คุณไทชิไม่ได้สี่หญิงเลย มีแต่
ผู้หญิงสองคนนั้นแหละที่สี่ไม่หยุด เพราะสายตาคูณไทชิจ้องมองมา
ทางนี้ขมขื่น ขนาดนนนิซายังรู้สึกกลัวต่อรังสีอำมหิตที่แผ่อ้อมมาถึงตนเอง

ให้ตาย หรือเขาจะไม่พอใจที่เห็นเธอกับดาวเหนือจูบกันบ่อยๆ
มันก็แค้นานทรอก มันก็แค่ความสมจริงใหม่ ใครๆ จะได้ไม่สงสัย แล้ว
ที่สำคัญกว่านั้น ไม่มีผู้ชายกล้ามายุ่งกับดาวเหนือ ตรงนี้คุณไทชิควร
ขอบใจนนนิซาถึงจะถูก

“หยุดหัวเราะเดี๋ยวนี้ยายนุ่น”

“ก็มันขำอะ รู้ไหมหน้าแกมันออกอาการมาก ไปซ่มดิงกันมา
หรือไง” โตๆ กันแล้วพูดตรงๆ มันเป็นเรื่องปกติ นนนิซาแอบเซียร์
แต่ไม่รู้ทำไมเพื่อนรักจึงเอาแต่บฎิเสธ แถมยังใช้เธอเป็นไม้กั้นหมา
ซึ่งนนนิซาก็ไม่ว่าอะไร ตัวเธอก็เบือผู้ชายที่เข้ามาอเวเหมือนกัน
ให้รู้ว่ารักร่วมเพศจะได้ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยว ไม่ใช่ว่าเกลียดผู้ชายทรอกนะ
แต่การเคยคบหากับผู้ชายแล้วเลิกกันไปมันทำให้แอบเซ็ด

“บ้าหรือ”

“เพราะหลักฐานมันชัดมาก วันนี้แค่ซ่มดิงปาก วันหลังมันต้อง
โซเดมาคอมแน่” ยัง ยายเพื่อนหัวเราะไม่เลิก ไม่เห็นมีอะไรน่าขำสักนิด

ปกติดาวเหนือเป็นคนทะเล้นของบ้าน ทว่าไม่รู้ทำไมพอเป็นไทชิ
เวลาเจอหน้าหมอนั้นที่ไร บังเกิดความหงุดหงิดในหัวทุกที แล้ววันนี้

เป็นบ๊ออะไรมาจุ่มด้วยจวบแล้วกล้าพูดว่าเธอเป็นของเขา นั้นมัน
สมัยเด็ก นานเป็นชาติเมื่อไรจะลืมๆ ไปบ้าง ต่างคนต่างใช้ชีวิตไม่ได้
หรือไง

“พูดมาก”

“ดูดี คุณไ้โทชิมองมาทางนี้ แทบจะกลืนกินแกเข้าไปทั้งตัวแล้ว
เหนี่อ”

ดวงตากลมโตกวาดมองไปสกับดวงตาคู่คม นี่เธอจะกลืนกิน
สายตาแบบนี้อาฆาตมาดร้ายมากกว่า ไ้ไม่รู้ยายุ่นคิดไปได้ไง เหอะ
แล้วคิดว่าคนแบบเธอจะกลัวหรือ ทำทายมาก็พร้อมทำชนเหมือนกัน
คนอย่างดาวเหนือเคยกลัวเสียที่ไหนละ เจ้าตัวหรือตาสกลับ

“เขาสนใจเธอ”

“อยากเอาชนะมากกว่า และฉันไม่ตลก”

“มันก็ไม่ได้ตลกนะเพื่อน” นนนิชอยากไ้ให้เพื่อนรักมองอีกมุม
คนเราถ้าไม่สนใจ ระดับคุณไ้โทชีไม่มีทางจะพาตัวเองมาเข้าใกล้หรือ
เขาไปรไ้ไฟล์ดีเลิศขนาดนั้น เจาะจงสาวๆ ยังไ้

“หุ่น แกเป็นเพื่อนฉัน เอาแต่เข้าข้างหมอนั่นอยู่ไ้”

“หมอนั่นที่แกว่า คือคนที่แกเคยสนิทสุดนะเหนี่อ ฉันเชียร์เขา”

ยังทำหน้าที่ทะเล้นไ้ได้อีก ดาวเหนือจึงดึงเพื่อนมากอดแล้วโ้มน
โ้บหน้าเข้าใกล้เมื่อเห็นสายตาโทชีเรียบนิ่งเขม็งมากกว่าเดิม ทำเหมือนว่า
จวบเพื่อนรัก ทั้งที่ความจริงเพียงแค่เลื่อนปากมาใกล้ แต่มองมุมนี้จาก
ที่นั่งโทชี เหมือนว่าจะสองคนกำลังจวบกัน

“แบบนี้จะยังทำให้ใครบางคนหึงนะจ๊ะเพื่อนเลิฟ”

“พูดบ้าๆ”

“เรื่องจริง ไม่เอาหน้า พอไ้แล้ว”

“ทำตามหน้าที่ไป” ดาวเหนือตีหน้ายักษ์ใส่ ننนิช เจ้าตัวจึงยกมือ
โ้บรอบคอทำประหนึ่งกำลังจวบกันดูดีเต็มหน้ากหนา ดาวเหนือก็ไ้รู้ว่า

ทำไมจึงเลือกทำแบบนี้ เธอก็แค่ไม่อยากเดินเข้าไปในวังวนที่เรียกว่า
กับดักหัวใจ ถอยห่างออกมาจนแล้ว ไม่อยากกลับไปเป็นเหมือนเดิม

“เขาลูกไปไหนแล้วไม่รู้” นุ่นกระซิบบอก ดาวเหนือจึงยอมคลาย
อ้อมแขน ยกแก้วเครื่องดื่มจรดปากแล้วสาดลงลำคอจนหมด

“อารมณ์ไหนนะเพื่อนฉัน”

“แค่อยากดื่ม” เหอะ ไม่ใช่ว่าหมอนั้นทนดูไม่ได้ แต่หมอนั้น
ลากนังสวยเซ็กซี่ทรงโตสองคนนั้นไปเผด็จศึกต่างหากล่ะ คนมักมาก
ไม่มีทางขาดได้หรอก แล้วยังจะมีหน้ามาพูดว่าเธอเป็นของเขาอีก
พูดมาได้ไม่อายปาก เวลาทำให้ดาวเหนือเปลี่ยนไป เขาเองก็เปลี่ยน
ไม่ต่าง

1

รักให้ได้รัก

ดิด
ดิด ดิด ดิด

เสียงมือถือตั้งรบกวนการนอนในวันหยุดสุดๆ ดาวเหนือครอง
อ้อออย่างขัดใจ เลี้ยวตัวไปตามความกว้างของที่นอนจนถึงโต๊ะข้างเตียง
แล้วความมือหยิบมือถือ เปิดตาอย่างเกียจคร้าน พอเห็นว่าเป็นเบอร์ใคร
ก็หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง แม่โทร.มาแต่เช้า มีเรื่องอะไรหรือเปล่านี้

“หวัดดีจ้ะ คุณแม่คนสวย”

“ปากหวานน่ะเรา อยู่ห้องหรือเปล่า”

“อยู่ค่ะ แต่เพิ่งตื่น วันนีวันหยุดของเหนือ แม่มีอะไรหรือเปล่า”

ว่าแล้วก็ปิดปากทาสองครั้งดิด สภาพตอนนี้หัวหุ่ยเหยิงไปหมด
ตามสไตล์สาวท้าวที่ไม่สนใจโลก เธอจะเนี่ยบเวลาทำงานกับออกงาน
เท่านั้นหรือก ส่วนวันพักผ่อนก็นอนตายเหมือนซากศพอย่างที่เห็น

“สัปดาห์หน้ามีงานเลี้ยง คณะรัฐบาลจัด แม่ว่าจะให้เหนือไปแทน
พอกับแม่หน่อย พี่นี้กรบคงไม่ว่าง เพราะต้องดูงานที่ไทยด้วยนะลูก”

คำขอร้องของแม่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคาดหวัง เพราะเมื่อวาน พี่ห่าวคนสนิทของพี่นักรบแจ้งเธอแล้ว ว่าบางทีเธออาจต้องเป็นตัวแทน อยางว่าก็เพื่อเป็นเกียรติแหละนะ มีเทียบเชิญมาก็ต้องไป เพื่อการกุศล แหละ

ประเด็นคือดาวเหนือไม่ยอมแต่งชุดราตรีเลย แม้งานนี้จะ เป็นงานของรัฐบาล แต่การที่แม่โทรมาด้วยตัวเองแบบนี้ ต้องมีนัยแน่ๆ ปกติเธอไม่ค่อยออกงานไง จะมีก็แต่ครั้งนั้นตอนงานของบริษัทเธอ สวมชุดราตรี ให้ตายดับ เป็นที่โจษจันจากปากพนักงานเป็นอาทิตย์ เลยไม่ยอมสวมอีก

“เหนือต้องไปงานจริงๆ ใช่มั้ยเนี่ย”

“ควรไปจ้ะ”

“ไม่ยอมไปเลย”

“โอ้แล้วนะลูก ต้องมีความรับผิดชอบ ไม่อยากไปก็ต้องฝืนใจ แม่แจ้งไปยังเลขา ของลูกแล้ว เรื่องเช็คเงินสดสำหรับบริจาคครั้งนี้”

แม่ไ้หน้าแกงเสมอแหละ สม่กับเป็นเมียของพ่ออิทสุดๆ เก่งและ รอบคอบ พ่อบอกว่าเมื่อก่อนแม่ก็ใจร้อน แต่พอมีลูกแม่ใจเย็นขึ้น เยอะมาก

“ก็ได้ค่ะแม่”

“ดีมากจ้ะ แม่สั่งชุดจากร้านประจำของแม่แล้ว ให้เหนือไปลอง ไปได้เลยนะลูก”

“ไม่ยอมสวมกระโปรงเลย” โคตรนารำคาญ รองเท้าส้นสูง ก็อีก ลู้คอมแบตที่เธอชอบสวมก็ไม่ได้ ทะมัดทะแมงไปไหนมาไหน สะดวกสบาย

“ฝืนใจหน่อย แค่นี้ก็ชั่วโม่งเอง ถือว่าให้เกียรติเจ้าภาพงานและ สถานะที่” โซ่รักกรอกเสียงอ่อนโยนมาตามสาย นึกไปหน้าตัวสเปซของ บ้านออกเลยว่าคงยุ่งเหยิงน่าดู

“ก็ได้ค่ะ เพื่อแม่ใช่เลยนะ” ถ้าไม่เพราะแม่ขอร้องดาวเหนือคงไม่ไป เบื่อสายตาวะลามมีคนจับจ้อง และใช่ ว่างานนี้ต้องเจอไทช้อย่างไม่ต้องสงสัย เหม็นขี้หน้า ตั้งแต่มาทำงานที่แม่เก้า เธอกับเขาต้องเจอกันบ่อยๆ บางครั้งหลิกเลียงแล้ว แต่เพราะต้องทำงานร่วมกันก็เลยต้องฝืนใจ

“น่ารักมากจ๊ะ”

“เหนือน่ารักมานานแล้วค่ะ”

“จ๊ะ คนเก่ง รักลูกนะดาวเหนือ”

“รักแม่เหมือนกันค่ะ จ๊ีบ” แล้วจึงกดวางสายทิ้งหัวลงแนบที่นอน เกลือกกลิ้งไปมา ก่อนจะนอนแผ่หลาทางแขนขาตรงกลางเตียง และใช้จนตอนนี้หัวสมองของเธอยังปิดไ้ความรู้สึกบ้างๆ ออกไปจากหัวไม่ได้ ภาพการจูบแล้วจูโอมถึงเนื้อถึงตัวของไทชียังตราตรึงไม่จางหาย จนเปลอยยกมือแตะกลีบปากตัวเองแผ่วๆ

“ไ้บ้ำเอ๊ย ทำไมฉันต้องนึกถึงนายด้วย ออกไปจากหัวฉันสักที”

ร่างบางติดดินบนเตียงไปมาอย่างหงุดหงิด โกรธเกลียดอีกคน แต่ทำไมในหัวยังมีภาพเขาไม่จางหาย ภาพในวัยเด็กฉายชัดราวกับฟูลเฮลตี้ คิวรีลิมไปแล้ว คิวรีลิมให้สัมพันธ์ที่เวลาหมุนผ่านมานั้นนานกว่าทุกภาพความทรงจำกลับกระจ่างชัดกตผั่งในหัวและฝ้งรากลึกกลางหัวใจ

“บ้ำชะมัด ทำไมเป็นแบบนี้วะ”

กลิ้งไปกลิ้งมา กลิ้งจนม้วนตัวกับผ้าห่มมีสภาพไม่ต่างจากเหมม ก็ต้องติดตัวลูกหนึ่ง ไม่รู้ทำอะไรจึงลงไปวิ่งตีกว่า คงไม่เข้าไปหอรอกมั้ง เพราะนี่ก็เพิ่งจะเจ็ดโมงนิดๆ ดาวเหนือลุกไปล้างหน้าในห้องน้ำ แล้วดื่มน้ำแร่ เปลี่ยนเป็นชุดวอร์ม สวมรองเท้าผ้าใบ คว้ามือถือมาเสียบในกระเป๋าเสื้อ เตรียมสวมหูฟังบลูทูธ

“อ้าว คุณหนูจะไปไหนคะ”

“วิ่งค่ะ วิ่งในสวน”

ห่างจากนี้ไปไม่กี่ไกลมากนัก ป้าแม่บ้านเห็นเธอเป็นประจำ และ ป้าก็เป็นคนเตรียมอาหารไว้ให้เธอ ชีวิตในมาเก๊าฉันก็จะประมาณนี้แหละ ตื่นเช้าทำงาน ส่วนวันหยุดก็พักผ่อนทำกิจกรรมสันตนาการ สาวหัว เดินมาเข้าลิฟต์ กดไปชั้นล่าง เดินออกประตูหลัง ค่อยๆ เดินไปช้าๆ ในเช้าวันหยุดค่อนข้างเงียบ ผู้คนจะเยอะก็ต่อเมื่อสายๆ

ดาวเหนือวิ่งตรงไปยังสวนสาธารณะ เธอวิ่งวนบริเวณนั้นอยู่ หลายรอบ ใช้ระบบวัดได้เจ็ดกิโลเมตร ก็ถือว่าบรรลุเป้า เม็ดเหงื่อ ผุดพรายเต็มตัว ค่อยสบายใจ เรื่องอื่นๆ ที่เป็นมาตั้งแต่เมื่อวานก็ค่อย บรรเทาลง แต่พอนึกถึงจวบคราใด ใบหน้าเนียนสวยดูก็บูดเบี้ยว

“วิ่งมาเหนื่อยๆ คารยี่มนะ”

เกลียดความโลภกลม มาเก๊าฉันคงเลิกกันไปจริงๆ สวนสาธารณะ มีมากมายยังมาวิ่งที่เดียวกันอีก ดาวเหนือไม่สนใจ เดินหนีมาห่างๆ ไม่อยากเจอก็ได้เจอ อะไรรของโชคชะตา จะกลั่นแกล้งกันไปถึงไหน สาวเจ้าเสียผมที่ปรกหน้าผากออกลกๆ เพื่อระบายความร้อนในกาย

“อย่าเดินหนี”

“เรื่องของฉัน” บอกเสียงเย็นชา สาวทำเดินไปข้างหน้าต่อไป เดินไปยังซุ้มขายน้ำเพื่อซื้อน้ำดื่ม ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะมาวิ่งเหมือนกัน แต่ก็นั่นแหละ กาลิโนของเขากับเธอก็อยู่ใกล้ๆ กันนี่นะ

“ปกติคนอย่างดาวเหนือไม่เดินหนีไม่ใช่หรือ”

“เหม็นขี้หน้า”

“พี่ไม่เชื่อ”

“แล้วแต่คุณ เอ๊ะ นี่หลีกไปสิ มาขวางเพื่อ?” เห็นหน้าหมอนี้แล้ว หงุดหงิดจริงๆ พยายามไม่มองหน้า พอมองแล้วนี่ถึงรสจวบร้อนแรง เมื่อคืน มันยังวนเวียนอยู่ในหัว และที่ดาวเหนือรู้สึกขัดใจก็เพราะ ในรสจวบที่ปากบอกว่าวิ่งเกียจ แท้จริงในใจรู้สึกตรงกันข้าม

“คุณว่างมากนักรึเปล่า”

“ว่างมากพอจะมาตามหาหัวใจ ปล่อยให้หล่นหายมานานแล้ว”

บอกน้ำเสียงเรียบๆ แต่ยิ้มมุมปากร้ายๆ นี่มันอย่างไร หมั่นใส่
ไอบ้านี่เหลือทน

“เหรออ ก็ขอให้หาเจอแล้วกัน”

“เจอแล้ว แต่หัวใจดี้อ”

“ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน” เลี้ยงเบี่ยงข้างเดินแยกออกมา แต่แขนเรียวย
ถูกจับไว้ ดาวเหนือจึงกำหมัดอีกครั้งเตรียมตะบันหน้าของไทชิ แต่
คนตัวใหญ่เบี่ยงหลบ เธอจะเตะขาเขาก็ถอยฉากในขณะที่มือยังจับ
แขนเรียวยไม่ปล่อย พยศเก่งจริงๆ ออกหมัดหวังทำร้าย แต่ไทชิไม่โต้ตอบ
เขาเพียงหลบหลีกอย่างมีชั้นเชิงบอกให้รู้ว่าผ่านการฝึกฝนมาดี

“ฮึ้ย” สาวเจ้ารู้สึกขัดใจด้วยทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้เลย หากเป็น
ผู้ชายคนอื่นคงโดนเธอล้มคว่ำไปแล้ว ทว่ากับไทชิเขาว่องไวมาก มาก
เสียจนเหมือนว่าการฝึกหนักของเธอมันแทบไม่ช่วยอะไร

“โง่ สู้ไม่ได้”

“ใครว่าฉันสู้ไม่ได้” ตะคอกเสียงกร้าว พยายามออกหมัดแขนเดียว
แล้วอะไรคือแขนอีกข้างสลัดไม่ออกสักที กาวมันติดมือหรือโง่งวนเนี่ย
ดาวเหนือหงุดหงิดมากมายนะ จะใช้เท้าทำร้ายเขาก็หลบจากอย่างว่องไว
ดาวเหนือเกลียดการพ่ายแพ้ที่สุด เธอจึงยิงออกหมัดรัวๆ

“พอแล้วเหเนื่อ”

“ไม่”

“สู้พี่ไม่ได้ มันคนละชั้น”

สู้ไปคนตัวเล็กมีแต่เหนื่อยเปล่า ถึงดาวเหนือจะเก่งกาจต่อสู้
แต่ทุกระบวนท่าเขาผ่านมันมาหมดแล้ว จึงไม่ยากต่อการตั้งรับ ไทชิ
รู้สึกเหมือนตัวเองชั่วร้ายมากๆ รังแกเด็ก เด็กที่อยากจะปิกกล้าหาแข็ง
อวดดีไม่เข้าเรื่อง น่าจะรู้ว่าอวดเก่งผิดคน

ไอ้คำว่าคนละชั้นเนี่ยทำเอาสาวหัวร้อนขึ้นเลย จังหวะหนึ่งไทชิ
มัวแต่จ้องหน้าแม่เสื้อสาว เธอปล่อยหมด แต่เขาหลบไม่พ้น จึงโดน
สันคาง บีบหน้าหล่อๆ หันไปตามแรงชก นั้นทำให้ดาวเหนือสะบัดแขน
อีกข้างหนึ่งแล้วสลักร่างใหญ่จลันไปบนสนามหญ้าของสวนสาธารณะ
ทว่าไทชิไม่ยอมล้มคนเดียว มือหนาฉวยมือข้างตั้งแรงๆ ให้
เจ้าตัวถลาเสียการทรงตัวจนนอนทับมาบนร่างของเขา สาวเจ้ายกมือจะ
ตะบันหน้าอีกหลายๆ หมัดระบายความโมโห แต่ไทชิรู้ทัน เขาแก้เกม
ด้วยการเบี่ยงหน้าหลบแล้วพลิกตัวรวดเร็วมาเป็นฝ่ายอยู่ด้านบน คนคือ
อยู่ด้านล่าง

“ปล่อย อย่ามากอด”

“จะทำมากกว่ากอด”

พอด พอด

ปากไวเท่าความคิด ยื่นหน้ากดปากกดจมูกบนแก้มนุ่ม เขา
ปล่อยให้ผู้หญิงด้วยกันพัดหอมมานาน คราวนี้ไทชิจะไม่ทน เขาร้าย
อยู่แล้ว แต่ไม่เคยร้ายกับเด็กคือแบบดาวเหนือ ตั้งแต่เด็กจนโตเขา
โอ้เธอ รักเธอ ถนอมเธอ ปล่อยเธอมานานมากเกินไป จนตอนนี้เขา
คิดว่ามันถึงเวลาที่ควรใช้สิทธิ์ของตัวเอง

“อ้อ ไอ้เวร ปล่อยฉันนะ ปล่อยเว้ย”

“อย่ามาเว้ยมาวะ พี่ผู้ใหญ่มากกว่าเธอ ดาวเหนือ”

“หอมแก้มกูทำไม”

ขึ้นกูมึงด้วยความเกรี้ยวกราด โกรธและโมโห เพราะนอกจาก
กอดแน่น อีกฝ่ายยังถือมือสองข้างของเธอไว้ไม่ให้ประทุษร้ายได้
ดาวเหนือหมดหนทางจึงฮึดฮัดจิตใจไปหมด ลำตัวแนบชิดและเสียบเรียว
เต็มประตุ จะเข้าจะสะกอกออกหมดอะไรไม่ได้สักอย่าง

“พูดกับพี่ให้มันดีๆ หน่อย”

“ไม่จำเป็น”

“จะดีเพื่ออะไร ในเมื่อยังงี้ก็หนีไม่พ้น”

“ฉันไม่ได้หนี และไม่เคยหนี แต่ไม่จำเป็นต้องมายุ่งเกี่ยวกับใช้ชีวิตในแบบที่ผ่านๆ มาทางใครทางมัน”

ดวงตากลมโตก้าวกระด้างส่ายยืมในแบบที่คนทั่วไปหวอวูบเขาไม่ได้จะเอาชนะคนใดได้บ้าง แต่ความรู้สึกที่มันมากขึ้นทุกวันต่างหากที่ผ่านมามีเหมือนปล่อย แต่ความจริงคือจำต้องปล่อย เพราะรู้ว่าหากเข้าใกล้ดาวเหนือมากๆ ไทชิคิด่ว่าตัวเองคงห้ามใจไม่ให้แตะเนื้อต้องตัวน้อยน้อยไม่ได้

“แต่ทางของพี่มันทางเดียวกันกับเหนือ”

“พูดออกมาไม่อายปากบ้างเหอ มันไม่เคยมีทางของเราตั้งแต่แรก”

“ทางของเรามีมาตั้งแต่แรก แค่เหนือคนเดียวที่พยายามแยกมัน”

“เกลียดคุณ”

“แต่พี่ไม่เคยเกลียดเหนือ ไม่สักนิด” ชั่วแวบเดียวกับน้ำเสียงอาหารและดวงตาท่วงโยท่าเอาดาวเหนือทำตัวไม่ถูก เธอจ้องตาอีกฝ่ายหนึ่ง เพียงอีกฝ่ายแสดงออกว่าแค้นเท่านั้น ทำให้หัวใจมันรู้สึกบางเบา ลั่นคลอนกำแพงความรู้สึกที่เธอสร้างไว้ อีกอึกพูดอะไรไม่ออก

สุดท้ายเมินหันไปทางอื่น ดวงตาของอีกฝ่ายคมกล้าเปล่งประกายมากเกินไป ดาวเหนือไม่เอายากพ่ายแพ้ ใจความเกรียนความกระด้างมันแค่ปรากฏการหลอกๆ

ไม่ได้เด็ดขาด จะมาใจอ่อนยวบง่ายๆ ได้อย่างไร ทุกวันนี้ต่างคนต่างอยู่มันดีอยู่แล้ว อย่ามาอ่อนหัดต่อคำพูดของผู้ชายนี้

“ใครรถเกลียดอะไรพี่นักหนาหืม เมื่อก่อนเราสองคนเคยดีกว่านี้พี่จำได้ เพราะอะไรทำไมดาวเหนือเด็กอ้วนของพี่ถึงเปลี่ยนไป”

รู้ว่าถามไปคงไม่ได้คำตอบจากคนปากแข็ง แต่ไทชิก็อยากถามจนกว่าเธอจะเบื่อและคายเหตุออกมาให้เขาได้รู้ว่าตัวเองทำอะไรให้

น้องไม่พอใจ ดาวเหนือเป็นเด็กอ้วนน่ารัก เป็นน้องน้อยที่เขาเอ็นดูมาตั้งแต่เกิด นอกจากลุงอิท พี่นักรบ ก็มีเขา ที่ได้จูบแก้มหอมๆ พองๆ ของดาวเหนือในตอนเด็ก จนมันเกิดเป็นความหวงในใจไซไซ หวงมาก จนรู้สึกว่ามีบางอย่างในใจตัวเองเปลี่ยนไป ความจริงข้อนี้เขาไม่ได้บอกใคร แต่ทุกคนก็คงจะมองเห็น แต่แล้วเจ้าอ้วนน้อยก็เปลี่ยนเป็นคนละคน

“ปล่อย”

“เอาแต่จะหนีพี่ตลอด”

“กู...เอ่อ ฉันไม่ได้หนี” บางทีดาวเหนือก็อยากจะทำกับไอ้ความปากไวของตัวเอง ถึงจะไม่ชอบหน้า แต่ไม่จำเป็นต้องหยาบคายไร้มารยาทก็ได้นี่นะอะ ดาวเหนือถอนหายใจ

“มองตาพี่สิ”

“ทำไมต้องมอง”

“อยากให้มอง จะได้เห็นว่าพี่รู้สึกยังไง”

บะ บ้า จะมองทำไม ดาวเหนือก็เลยไม่มอง ความจริงแอบกรุ่นโกรธที่โดนขโมยหอมแก้มสองครั้งซ้อน รู้สึกไอ้บ้าไซไซจะถึงเนื้อถึงตัวกับเธอเกินไป ในเมื่อเราก็กังกันมานานแล้วตั้งแต่เรียนมัธยมแล้วอะไรจู้จี้ หมอนี่ก็เริ่มทำให้เธอรู้สึกว่าเขาตามติดเธอตลอด อย่างมาวันนั้นมันไม่น่าเป็นเรื่องบังเอิญ ดูเป็นการจงใจเกินไป แต่ก็นั่นแหละ ไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเอง

“ปล่อย ฉันปวดท้อง” โโกหกอีกแล้วละ

“งั้นไปห้องพี่”

“ไม่ไป”

คอนโดฯ ของไทชียู่ใกล้สวนสาธารณะ เจ้าตัวไม่ชอบพักที่กาลิโน ด้วยเหตุผลว่าแค่ทำงานก็รู้สึกจำเจกับที่นั่นแล้ว ถึงเขาจะบินไปต่างประเทศบ่อยๆ รวมถึงเมืองไทย แต่เขาก็อยากมีที่อยู่ที่มีมัน

เทียบเท่าคำว่าบ้านจริงๆ ส่วนบ้านของเขาอยู่ฝั่งฮ่องกง มีแม่กับพ่อ
อยู่ที่นั่น แต่ตอนนี้ดูเหมือนพ่อจะพาแม่กลับเมืองไทย

“อย่าดี้อ”

“มีสิทธิ์อะไรมาบังคับกันวะ” น้ำเสียงฉุนเฉียวแลดูไม่สบอารมณ์
คนฟังคลี่ยิ้มติดกายลุกยืน ดิ่งแขนเรียวยาวให้ลูกตามไม่คิดจะปล่อยแขน

“อย่าเรียกร้องถามหาสิทธิ์เลย เพราะพี่ไม่เอากรีบ” อะไรของ
หมอนี้วะ ไม่รีบอะไร งงได้โล้ พูตอะไรเข้าใจคนเดียวก็ได้ด้วยเหรอด
ดาวเหนือสายหน้า

“พูตอะไร วกวนเข้าใจยาก”

“เหนือเป็นกรรมสิทธิ์ของพี่ตั้งแต่เกิด จำไว้แค่นี้ก็พอ”

สาวเจ้าหน้าหนามากกว่าเดิม เตรียมตัวจะออกอาวุธร้ายใส่ร่างกาย
ไทชิ แต่คนตัวใหญ่รู้ทัน

“สงบศึกสักครั้งได้ไหม ที่พี่กับเหนือต้องเถียงกันมาตลอด
หลายเดือน ที่เราต้องเหินห่างกันมาหลายปี พี่ว่ามันนานมากแล้วนะ
ไปกินข้าวที่ห้องพี่”

“ได้ แต่ขอไปอาบน้ำก่อน”

“ไปอาบน้ำห้องพี่”

“เสื้อผ้าฉันเล่า”

“สวมของพี่ไปก่อน วันนี้วันหยุด ดูหนังเป็นเพื่อนพี่หน่อย”

น้ำเสียงเฉียบๆ ทำเอาหัวคิ้วเรียวยาวผูกโบ มั่นเรื่องอะไรที่คนจริง
แบบดาวเหนือต้องมาฟังหมอนี้ด้วยเล่า

“สำคัญตัวเองมากไปไหม ทำไมฉันต้องทำตาม ปล่อย จะกลับ
ห้อง” เขาออกแรงบีบข้อมือดาวเหนือแรงขึ้น ส่งสายตาดูๆ มาให้

“พี่ขอ นะครับ เจ้าอ้วน” ตอนนั้นน้องไม่อ้วนแล้วเถอะ สูงยาวเข้าดี
ออกเป็นอก เอวเป็นเอว ขนาดว่าไม่แต่งตัวเช็กซี ความมอวบอิมในบางจุด
ยังโชว์ให้เห็น ให้ตายเถอะ เขาไม่เอายากที่นั่นเลย แต่ดวงตาใดๆ มองมา

แบบกวนๆ มันโคตรจะน่ากำราบให้เซ็ดน้ก

“อย่ามาเรียกแบบนี้ ไม่ชอบ”

ไม่ใช่ไม่ชอบ หากคำเรียกสนธิสนมมันทำให้คิดถึงวันวาน วันวานแห่งความทรงจำสมัยเด็ก เด็กอ้วนจนพุงป่องติดพีไทชิเหลือเกิน พีไปไหนน้องตามไปเล่นด้วย เวลานอนพีก็กล่อมนอน คอยกอด คอยดูแลอย่างดี ช่วยอาบน้ำประแบ่งให้ จู๋ๆ โบหน้าเนียนก็คลี่ยิ้มขึ้นมา สาวทำเดินเคียงอีกฝ่ายไปเงียบๆ

ไทชอมยิ้ม อยากย้อนเวลาถอยกลับไปวันเก่าๆ เรามีกันและกัน เด็กอ้วนตัวแสบ เสียงหัวเราะคิกคัก รอยยิ้มน่ารัก แก้มป่องๆ พูๆ มีแต่แบ่งขาวโพลน เขาเคยอาบน้ำให้แต่งตัวให้เวลาครอบครัวสูงอิทมาเที่ยวหา ช่วงเวลาเหล่านั้นหายไปเมื่อเราสองต่างโตขึ้นมีชีวิตเป็นของตัวเอง

“เหนี่อ”

“ไรอะ” ขานรับเสียงหัวน งงตัวเอง มาเดินจับมือกับอีกฝ่าย ตอนไหน เดินจนมาถึงคอนโดฯ หูในย่านนี้ เขาพาเธอเข้ามาในลิฟต์ การด์ของไทชิรีบเข้ามารายงานบางอย่าง ไม่ได้ตั้งใจฟังหรอกนะ แต่มันได้ยินเฉยๆ เหมือนไม่ใช่เรื่องตลก พออีกฝ่ายหันกลับมาดาวเหนือก็บ่นหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“ทามะ ให้คนตามดูไว้ห่างๆ ฉันไม่อยากให้มันรู้ตัว”

“ผมคิดว่ามันต้องเป็นเรื่องไม่ดีครับ”

“อืม ไว้มะะรินฉันจะไปโอซาก้าแล้วกัน”

มีเรื่องให้ต้องจัดการ แวดวงธุรกิจแม้พยายามชาวสะอาดแค่ไหน มันก็ยังมีคนพยายามแต่มีสีให้เรา มีมลทิน ฉะนั้นไทชิจึงต้องคุมเข้มให้ลูกน้องระมัดระวัง บริหารจัดการท่าเรือมีความสุ่มเสี่ยงไม่ต่าง เขาได้สัมปทานมาจากภาครัฐ แถมยังมีโกดังสินค้าเป็นของตัวเอง คู่แข่งมันก็อยากจะได้ร้ายป้ายสี การแย่งลูกค้านั้นเป็นเรื่องปกติ ซึ่งตอนนี้ด้านดูแลคลังสินค้าที่อ่าวโอซาก้าแทบจะเป็นสิทธิขาดของบริษัทเขาอยู่แล้ว

“ครับผม” ทามะโค้งคำนับทั้งสองก่อนแยกไป

ไทชิจับมือบางเข้ามาในลิฟต์วิโอพีด้วยกัน กดชั้นที่หมาย ซึ่งถ้าไม่มีศิษย์การ์ดระบบลิฟต์จะไม่ทำงาน ภายในอาคารมีความเป็นส่วนตัวสูง ไม่ให้คนภายนอกเข้ามาง่าย ๆ เป็นระบบสากล คอนโดฯ หรือโรงแรมหรูระดับห้าดาวนิยมใช้ ทั้งหมดทั้งมวลก็เพื่อความปลอดภัย

“อาบน้ำก่อนไหม”

“อืม” รับผ้าขนหนูและเสื้อคลุมสีขาวครีมเนื้อนุ่มมาไว้ในมือ ก่อนไทชิจะพาไปอีกห้องหนึ่ง ซึ่งมีห้องน้ำอยู่ในห้อง คาดว่าเป็นห้องนอนของเขา นะ กว้างขวางมาก อีกด้านหนึ่งของห้องนอนติดระเบียงและยังสร้างสระว่ายน้ำส่วนตัวไว้อีก ไพรเวทไปอีก

“เดี๋ยวพี่ไปอาบอีกห้อง เสื้อผ้าหาสวมใส่ไปก่อน เดี่ยวพี่ส่งแม่บ้านไปซื้อเสื้อผ้ามารให้”

“แต่ฉันกลับห้องก็ได้นะ ไม่ต้องลำบาก”

“พี่อยากมีเวลาอยู่ใกล้ๆ เหนือ”

ดวงตาคู่คมหรือลงแล้วยักคิ้วก่อนเดินผ่านร่างบางเข้าห้องแต่งตัวเอง ห้องแต่งตัวเขากว้างมาก หูหรัสสมเป็นมาเฟียไฮโซ ไม่ต่างจากห้องนอนของเธอ เขาคว้าเสื้อผ้าวแล้วเดินออกจากห้องไป ดาวเหนือถอนหายใจ หนีไม่พ้นก็พุ่งชนเลย อยากเข้าใกล้สักก็ตามใจ ก็เหนื่อยจะตอบโต้แล้วเหมือนกัน อาบน้ำดีกว่า ร่างบางเดินเข้าห้องน้ำ เปิดน้ำใส่อ่างเพื่อแช่น้ำสักสิบนาทีผ่อนคลาย

ใช้เวลาอาบน้ำราวๆ สามสิบนาทีดาวเหนือก็ออกจากห้อง เดินไปห้องแต่งตัว หยิบบ็อกเซอร์สีดำกับเสื้อเชิ้ตสีดำมาสวม ถ้าเป็นนางเอกนิยายเรื่องอื่นคงหยิบสีขาว แต่เธอไม่ไง และหยิบเสื้อกล้ามสีขาวมาด้วยสวมไว้สองชั้นกันเหนียว เพราะสปอร์ตบราที่สวมมานานมีแต่กลิ่นเหงื่อ

สวมแบบนี้ไปก่อนแล้วกัน

พอเปิดประตูห้องนอน กลิ่นหอมบางอย่างก็ลอยมาเตะจมูก เสียอย่างนั้น แปะโดมิ่งกว่าแล้ว น้ำย่อยทำงานหนักมาก โครกคราก ประจานเจ้าของทีเดียว ซอยเท้ามายังห้องครัวก็เห็นร่างใหญ่ในชุดกางเกง ขาวยาวกับเสื้อยืดสีขาวสวมผ้ากันเปื้อน ในมือถือตะหลิวพลิกไปมาอย่าง คล่องแคล่ว

ไม่รู้ว่าจะอะไรเข้าสิงให้ดาวเหน้อยยืนจ้องมองจากช่องประตู กอดอก ฟิงขอบประตูยื่นได้เป็นนาน รวากับมีอะไรบางอย่างดึงดูตสายตาของเธอไว้ไม่ให้เคลื่อนไปทางไหน เธอรู้ว่าไทชิทำอาหารเป็น เพราะตอนเด็กๆ เขาเคยเข้าครัวทำไข่เจียวให้เธอกิน พลันคิดถึงอดีต

“ทำไมแม่ไช้ยังไม่มารับอีกนะ”

“แม่พี่ไช้ไม่อยู่” ไทชิในวัยสิบสองเอ่ยขึ้น มองน้องน้อยนั่งลู่บพุง

“หิวเหรอ”

“อยากกินข้าวอะ” เจ้าอ้วนท่าแก้มพอง ไทชิจึงลุกเดินไปเปิดของ ในตู้เย็น เขาคลี่ยิ้ม มีไข่และของเติมตู้

“พี่ทำไข่เจียวให้กินเอาไหม”

“เอาๆ ทำให้เห็นอกกินหน่อย นะๆ” เจ้าอ้วนขี้อ้อนทำตาปริบๆ เข้ามาสวมกอดเอาไทชิอย่างประจบประแจง

ความจริงจะโทร.สั่งร้านอาหารก็ได้ แต่ไทชิอยากทำให้เจ้าอ้วน ฝีมื้อทอดไข่ของเขามันน่าจะพอกินได้ ว่าแล้วพ่อครัวหนุ่มน้อยก็หยิบไข่ ออกมาสามฟอง ตอกใส่ถ้วยแล้วหยิบแคโรตกับหอมแดงออกมาปอก เสร็จแล้วหันเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่ลงไปไข่เจียว ตีๆ เปิดแก๊สตั้งกระทะ ส่วนข้าวสวยยังอยู่ในหม้ออุ่นร้อนๆ เขาตักใส่จานไปรอ ไม่นานไข่เจียว สีเหลืองหอมฟุ้งก็เสร็จ

“หอม น่ากิน”

ดวงตากกลมโตวาววับ แก้มพองเมื่อฉีกยิ้ม เป่าสามครั้งก็ตัก

เข้าปากตามด้วยข้าว เจ้าอ้วนยิ้มกว้างมากไปอีก

“อร่อยจัง ไข่เจียวที่ไทชิอร่อยที่สุดในโลกเลย”

ไม่แค่ตัวให้ตัวเอง เจ้าอ้วนยังเอาใจด้วยการตักป้อนไทชิด้วย
ป้อนตัวเองคำ ป้อนไทชิคำ จนไข่เจียวกับข้าวสวยร้อนๆ เกลี้ยงจาน

มันผ่านมานานแล้ว แต่ทำไมนะ ภาพเหล่านั้นยังคงชัดเจน
ในความทรงจำ รูๆ โบหน้าของสาวห้าวก็คลี่ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

ไทชิหันมามองตรงประตู หางตาเขาเห็นแวบๆ แต่เลือกที่จะ
ไม่หันไปแต่แรก อยากให้ดาวเหนือยืนตรงนั้นนานๆ แล้วพอหันมอง
เขาก็อดยิ้มไม่ได้

“คิดค่าแอบมองนะ”

“อะ อะไร ไม่ได้แอบมองสักหน่อย” ถึงมองจริงก็ไม่อยากสนใจ
เรื่องอะไรต้องยอมรับด้วย ปากอิมเซตขึ้นอย่างหงุดหงิดเวลาอีกฝ่าย
คลี่ยิ้มล้อเลียน

“โกหกไม่เนียน”

“ฉันไม่ได้โกหก” เกียงคอป็นเอ็น

“ถ้าว่างก็เดินมาจกงานกับข้าวไปตั้งโต๊ะ เดียวพี่ทอดไข่ก่อน”

ไทชิรีบอาบน้ำรีบร้อย ดินะเขาหุงข้าวกลิ้งไว้ก่อนออกไปวิ่ง
เขาอาบน้ำลวกๆ ก็รีบออกมาทำกับข้าว เมนูไม่มีอะไรมาก มีต้มยำอกไก่
ผัดผัก และไข่เจียวเป็นอย่างสุดท้าย ความจริงจะสั่งอาหารข้างล่างหรือ
ภัตตาคารดังๆ ก็ได้ แต่ไทชิอยากทำเองมากกว่า เขาชอบทำอาหาร
กินเองตั้งแต่เด็ก แม่บอกว่าเป็นผู้ชายไม่จำเป็นต้องรอให้เมียทำกับข้าว
ให้กิน ความเป็นลูกคนเดียวแม่สอนเขาทุกอย่าง เขาก็ชอบเรียนรู้อะไร
เพราะตอนไปเรียนต่างประเทศสิ่งที่แม่สอนก็ได้ใช้

ดาวเหนือเดินเข้ามาคว่ำจานกับข้าวทั้งสอง ต้มยำหอมนำกินสุดๆ
ผัดผักรวมก็นำกิน แล้วพอไข่เจียวลงกระทะเท่านั้นเอง น้ำย่อยมัน
ทำงานหนัก กลิ่นหอมชวนน้ำลายไหลที่สุด ตายๆ หิวโคตร เมื่อไร

ไข่เจียวจะเสร็จ ทนหิวไม่ไหวแล้ว ตักข้าวใส่จานสองจานมารอใน
ห้องกินข้าวเลยจ้า

“น่ากินไหม”

“อืม ก็น่า”

ความจริงคือเหลือและหอมมาก เหลือบตามองคนตัวใหญ่
ยังจ้องตัวเอง จึงย่นจมูกให้ พอจานไข่เจียววางลง คนที่ไม่อยากจะมา
กินข้าวกับไทชิก็ตักจ้วงก่อนเลย วายร้ายต้องกลืนยืม ไม่อยากแสร
เตี้ยวเสียบบรรยากาศ เจ้าอ้วนยิ่งอารมณ์ขึ้นง่ายอยู่ บรรยากาศตอนนั้นมันดี
อยู่แล้ว

“ค่อยๆ กิน”

“คนมันหิว” ยอมรับอย่างไม่อาย เก๊กไปก็เท่านั้น ตักกินเอออๆ
ขนาดนี้

ไทชิได้แต่มอง หากไม่ใช่ดาวเหนือ บอกเลยไม่มีใครได้เห็น
โมเมนต์พ่อบ้านของวายร้ายแน่ๆ เพราะสำหรับเหนือ เขาไม่เคยต้อง
รักษาภาพลักษณ์ อยากแสดงออกให้เจ้าอ้วนรู้ด้วยซ้ำว่าทั้งชีวิตของเขานี้
นอกจากแม่แล้ว เธอคือผู้หญิงคนที่สองที่เขาห่วงใยใส่ใจทำอาหารให้กิน
อยากให้ห้องได้รับรู้ว่าเขาอยากเป็นมากกว่าพี่ชาย อยากเป็นมานาน

“มองไร ไม่กิน”

“มองเหนือกินพี่ก็อืม”

“ตลก พูดเป็นลิเกไปได้” ไทชิหัวเราะในลำคอ ช่างว่าจริงๆ
ไอ้ตัวแสบแสนดีนี่

“กินไป กินเยอะๆ”

ต่อให้ขี้บ่นขี้รำยๆ อย่างไร แสบก็ยังห่วงใยเขา ตักไข่เจียวมาวาง
ในจานให้ ตักผักต้มมาวาง คงกลัวเขาจะกินไม่ทันกระมัง ซึ่งการกระทำ
เพียงแค่นี้ของเธอพลอยทำให้ไทชิคลี่ยิ้มออกมา ตั้งแต่ปวารณาตัวว่า
จะพาตัวเองเข้าไปในชีวิตเจ้าอ้วนอีกครั้ง ไทชิรู้สึกว่าตัวเองยิ้มบ่อยขึ้น

“ขอบใจ”

“ขอบคุณเหมือนกัน”

“เรื่อง?”

“ที่ทำอาหารให้กิน” ดาวเหนือตอบโดยไม่มองหน้า “ไม่รู้สิ มันรู้สึกแปลกๆ ings ก็ไม่รู้ คงเพราะไม่ได้คุยกันแบบดีๆ อย่างนี้นานแล้ว พอต้องมาอยู่ตามลำพัง บรรยากาศเดิมๆ มันคอยผุดขึ้นมาในหัว เคอะๆ เขินๆ อย่างโรบอกไม่ถูก แต่ความรู้สึกคือมันก็ไม่ได้แย่เสียทีเดียว

“พี่เต็มใจ ถ้าอ่อยถูกปาก ยินดีให้บริการอีก” เบื่อความใจป่า คงทำแบบนี้กับผู้หญิงบ่อยลึนะ บ่อยจนกลายเป็นความเคยชิน

จู่ๆ คนตัวเล็กก็หันมามุ่ยแลดูยุ่งเหยิง ไม่ต้องเดา เจ้าตัวคงขบคิดอะไรเป็นตุเป็นตะ มโนไปเองจนกลายเป็นความไม่สบอารมณ์

“บริการแค่เหนือคนเดียว”

“เหอะ เชื่อตาย” ขมุขขมิบในตอนท้าย ใครจะไปเชื่อ วายร้าย อย่างเขาน่ะคงผู้หญิงมาเป็นร้อยแล้วมั้ง โทกหอะไรไม่เนียนสักนิด

“เชื่อเถอะ ห้องนี้นอกจากแม่ของพี่ ก็มีเหนือได้เข้ามาเป็นคนที่สอง แบบไม่นับรวมแม่บ้านทำความสะอาด” ไทชิชอบความเป็นส่วนตัว แม่บ้านก็ต้องเป็นแม่บ้านที่ไว้ใจได้ เขาไม่ชอบให้คนแปลกหน้าเข้ามาวุ่นวาย อยากได้บรรยากาศแบบเป็นบ้าน

“อ่า อิมจัง” เปลี่ยนเรื่องทันทีเจ้าอ้วนเอ๊ย รู้บ้างไหมว่าสำหรับเขาแล้ว ยังรักและเอ็นดูเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน เพียงแต่จากพี่ชาย ความรู้สึกมันพัฒนาอยากเป็นมากกว่านั้น

“เหนือชอบกินไข่เจียวฝีมือพี่”

“นานจนลืม” ไม่เคยลืมสักนิด แต่ไม่อยากจะยอมรับว่าสิ่งที่คนตรงหน้าพูดมานั้นมันเป็นเรื่องจริงๆ เมินหน้าไปมองทิวทัศน์นอกกระจกเสียอย่างนั้น

“แต่พี่ไม่เคยลืม”

“บอกทำไม ไม่ได้บอกรู้”

“พรุ่งนี้วันเกิดแม่พี่ ไปบ้านพี่ด้วยกันไหม”

“อ้าว คุณลุงกับคุณน้าไม่ได้อยู่เมืองไทยหรือ”

“กลับมาถึงเย็นนี้ พรุ่งนี้มีทำบุญตักบาตร นิมนต์พระมาด้วยแม่ไปทำบุญที่ไทยแล้ว คราวนี้อยากทำที่ฮ่องกงบ้าง” แม่ น้ำชาทำแบบนี้มาทุกปี ยกเว้นถ้าปีไหนพ่ออยากพาแม่ไปเที่ยวต่างประเทศ พ่อรักแม่มาก แม่บอกว่าพ่อเป็นคนดี เป็นคนกระต่าง เขาก็นิสัยเหมือนพ่อ แต่กับแม่แล้ว พ่อคือผู้ชายที่อบอุ่นที่สุดในโลก

ไปคิดถึงว่าตัวเองเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของพ่อดี เพราะตอนนี้เขาก็กำลังเป็นแบบพ่ออยู่ เขาร้าย เขาเจ้าเล่ห์ เย็นชา ไม่เคยแสดงความรู้สึก แต่ดาวเหนือเป็นคนเดียวที่ทำให้เขาเผยทุกอารมณ์ โดยเฉพาะห้วงหาอาหาร ความอ่อนโยน หลายครั้งเธอขย้ำโมโหจนเขาอยากโกรธ แต่ก็ไม่เคยได้โกรธจริงจังสักที นั่นเพราะว่าเขาแค้นเธอมาก

“คิดดูก่อน”

“เดี๋ยวพี่ไปรับ”

“ฉันยังไม่ได้ตกลงเลยอะ” ส่งค้อนให้ ต้องมาญาติดีกันในรอบสิบกว่าปีมันอย่างไร ไม่ได้นะดาวเหนือ อย่าหลงกลหมอนี้เด็ดขาด

“แต่พี่อยากให้เห็นใจไปด้วยกัน” ปากอิมเมิ้มแ่นๆ กลอกตามองบรรยากาศรอบๆ ครุ่นคิดเพียงครู่ก็พยักหน้าหงึกๆ เธอเองก็ไม่ค่อยได้ใจน้า น้ำชาเลย เพราะน้า น้ำชาไม่ค่อยออกงานเท่าไร ยกเว้นงานใหญ่ๆ แบบงานบริษัท

“ตกลงแล้วนะ”

“อิม”

“โอเค พี่จะได้บอกแม่ว่าพาเหนือไปด้วย” อะไรคือต้องทำหน้าที่อีกใจขนาดนั้น แคเธอไปงานวันเกิดแม่เท่านั้นหรือ หรือเขา

จะบ้าไปแล้ว

“เสื้อผ้าจะมายัง ฉันจะได้ออกไปซื้อของขวัญให้คุณนะ”

“ไม่ต้องหรอก พี่เตรียมไว้ให้แม่แล้ว” แม่เขาไม่ชอบอะไรฟุ่มเฟือย ขนาดเป็นมาตามท่านก็ยังทำตัวเหมือนเดิม เพราะเป็นคนง่าย ๆ แบบนี้ พ่อถึงรักและห่วงใยแม่มากแบบไม่เคยบั่นใจให้ผู้หญิงคนไหน แถมยังเคยมีอดีตด้วยกันอีก พวกท่านก็ยิ่งผูกพัน

“ไม่ได้ ใครของมันเซ่” ส่งก้อนให้

“ของพี่ก็เหมือนของเหนือ”

“ไม่เหมือน อย่าขัด ถ้าจะให้ไปด้วย ฉันขอไปซื้อของขวัญ เมื่อไร เสื้อผ้าจะมาสักทีเนี่ย” กอดอกหน้ามุ่มๆ แล้วเสียงกอดอดก็ดังขึ้น ไทชิ เดินไปเปิดประตู ฝูงเสื้อผ้าแบรนด์ดังถูกยี่นมาจากคนสนิทที่เขาไหว้วาน ให้ไปจัดการให้ เดินกลับมา ยี่นถุงกระดาษให้คนหัวร้อน

“ขอบคุณ” ดาวเหนือรับมาแล้วเดินเข้าห้องนอน เสื้อผ้าเป็นเสื้อ ตามสไตล์ของเธอ กางเกงยี่นส์กับเสื้อเชิ้ตแขนสามส่วน เธอพับแขน ขึ้นมาอีกหน่อย นี่เขารู้ได้ไง เพราะมันสวมพอดีมาก

“คุณรู้ไซ้เสื้อผ้าฉันได้ไง” เปิดประตูห้องออกมา ก็ยังคำถามคาใจ

“มองปราดเดียวก็รู้ว่าเจ้าอ้วนของพี่ไซ้ไหน”

“ฉันไม่ได้เป็นของคุณ อย่ามโนไปเอง” กอดอกส่งก้อน แต่คนมอง กลับเห็นว่าโคตรน่ารัก มันน่าจับมาพัด ใจเย็นไเอ่ไทชิ ใจเย็นไ่ว่พวก

“พี่ไม่มีทางปล่อย”

“พูดไม่รู้เรื่องวะ” ก็วะเว้ยตลอด เตี้ยวเปลี่ยนสถานะเป็นเมีย ได้เมื่อไร ไเอ่คำพูดร้ายๆ ขวานผ่าซากเนี่ยจะเปลี่ยนให้ เป็นเสียงตรง แบบร้องขอชีวิตไม่ทัน ไทชิแทบจะทนรอไม่ไหว แต่ต้องเก็บขริมไว้ใจ มันยากนะ กับคนที่เรารู้สึกดีด้วย ไกล่ชิดแต่ทำได้เพียงจับๆ ซิมๆ ออยากมากกว่านั้นก็ต้องห้ามใจ

“เหนือ”

“ก็ไม่ชอบ ฉันไม่ได้เป็นของคุณ” เช่นเดียวกับเคียวพินให้รู้ว่าเกรธ ไทซึกมีมือสองข้างเป็นเชิงยอมแพ้ บางที่ตอนนี้อาจอยู่ในช่วงกำลังปรับตัว เขาเองไม่มีปัญหา แต่ดาวเหนือแลดูสับสน ดวงตาและหัวคิ้วขมวดเป็นปมเหมือนว่าใช้สมองตรึกตรองครุ่นคิดตลอดเวลา ไทซึกควรใช้เวลาเจ้าอ้วน

“พี่ยอมแพ้”

“ก็ดี ไปส่งฉันข้างล่าง”

“ไปด้วยกันเถอะ เหนือจะซื้ออะไรก็ไม่ห้าม แต่ขอไปด้วยเสร็จแล้วไปดูหนังกัน พี่เห็นมีหนังฝรั่งเข้าใหม่เมื่อต้นสัปดาห์ อยากรู้อะไร” ไม่ได้อยากดูหรอก คนแบบไทซึกเธอจะสนใจภาพยนตร์ วายร้ายเจ้าเล่ห์แค่อยากหาเวลาอยู่กับเจ้าอ้วนแสนดีอานานๆ

“วุ่นวาย รุงรัง” ปากบ่น แต่ยอมให้วายร้ายติดสอยห้อยตามมาด้วย

ไทซึกพารถสปอร์ตคันหรูของตัวเองออกมา แล้วขับพาดาวเหนือไปฝั่งฮ่องกง ถนนหนทางเจริญหูเจริญตา รถไม่ติดมากเท่าไร และไทซึกพาออกแซกมาแบบเจ้าถิ่น จนถึงใจกลางย่านสรรพสินค้า มีสินค้ามากมายจากทั่วทุกมุมโลก ทั้งคู่ได้รับความสนใจ เพราะผู้คนส่วนใหญ่จะรู้จักไทซึกกับดาวเหนืออยู่แล้ว

“มองไรกันนักหนา”

“ยังไม่ชินหรอก”

“คุณมา ก็เลยมีคนจับตา น่าเบื่อ” เบะปากเซิดหน้าอย่างหมั่นไส้ เพราะคนที่มองส่วนใหญ่ก็ผู้หญิงนั่นแหละ สายตาชื่นชมเหลือเกิน ไทซึกไม่ใช่ดาราสักหน่อย มองกันอยู่ได้ ดาวเหนือจึงจำอ้าวเดินเข้าร้านโน้น ออกร้านนี้แบบไม่สนใจคนขับรถพามาว่าจะตามมาทันหรือเปล่า

“เดินไวจ้ะ”

“อยากช้าเอง”

“โอเค พี่ผิด”

“ก็รู้ตัวนี่ แล้วอีกอย่าง ไม่ได้โอ้ยากพามาด้วย เสนอตัวมาเอง ก็ตามให้ทัน ว่าแต่น้ำน้ำชาชอบอะไรรู้ไหม” ดาวเหนือจะได้ซื้อให้ถูก ไปงานวันเกิดทั้งที่ไปมือเปล่าก็ใช่ที่

“แม่พี่เป็นคนง่าย ๆ ท่านไม่มีอะไรชอบเป็นพิเศษ”

ให้ตายเถอะ ช่วยได้มากจริงๆ ดาวเหนือส่งค้อนแล้วเดินนำ เข้าร้านโน้นออกร้านนี้จนเมื่อยขาที่ไม่มีของถูกใจ เสื้อผ้าเครื่องสำอาง น้ำชาที่คงมีเยอะแล้ว เธอควรซื้ออะไรให้ดีละ แล้วก็เหลียวไปเห็น ชีบน้ำหอมหลากหลายแบรนด์ คล้ายออกมา ผู้หญิงกับน้ำหอม เป็นของคู่กัน ขนาดเธอยังชอบเลย มันทำให้เรารู้สึกไม่จำเป็นเอาเวลา มีหลากหลายกลิ่น แต่มันก็จะเป็นโทนกลิ่นเดียวๆ กันละนะ

“ฉันจะซื้อน้ำหอม”

“แม่พี่ต้องชอบแน่ๆ” ต้องชอบสิ ว่าที่ลูกสะใภ้ซื้อให้ ไม่ได้พูด ออกไป แค่คิดในใจก็พอ ชื่นพูดรับรองได้ว่าเขาจะต้องถูกเจ้าอ้วน ดาวเหนือมองแรง

“นายจะไปไหนก็ไปเถอะ ขอเลือกแป็บ”

“เข้าไปด้วยกันนี่แหละ” พยักหน้าเบาๆ เดินนำเข้าข้างใน ไทชิ เดินตาม ไม่วายส่งชิกให้การ์ดตัวเองรออยู่ข้างนอก

2

อย่างไรก็ตามนี้

น้ำ ชามองสามีที่กำลังอมยิ้มและส่งเสียงหัวเราะในลำคอราวกับ
ถูกใจอะไรบางอย่าง สามีสุดหล่อจ้องมองแท็บเล็ตในมือ เธอเดินถือ
แก้วน้ำผลไม้มาวางบนโต๊ะ ลดตัวนั่งลงข้างๆ คนตัวใหญ่ วาดวงแขน
ออบอุ้มโอบกอดรั้งเข้าหาลำตัว เวลาหมุนผ่าน สิ่งเหมือนเดิมคือ
ความหวานเสมอต้นเสมอปลาย

“ดูอะไรอยู่คะพี่เรียว”

“มีคนส่งรูปเจ้าตัวร้ายของเรามาให้ดู”

“ไทชิเหรอคะ”

“ใช่ สงสัยคราวนี้เอาจริง ทั้งร่างมานานสิบกว่าปี คงไม่ยากรอ
ร้ายจริงๆ ไ้ลูกคนนี่” พลังยื่นแท็บเล็ตในมือให้ภรรยาสุดที่รักดู
เป็นภาพถ่ายนิ่งๆ จากเลขาฯ ของไทชิ ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่ไหน ทามะนั่นเอง
เขาเคยบอกหมอนี้ให้จับตาดูชายกับบรรดาคู่ดวง เขาก็ไม่ได้ว่าหรอก
แต่มักจะบอกผ่านทางภรรยาให้เป็นคนปราม เรียวชิเป็นผู้ชายก็พอเข้าใจ

แต่เรื่องแบบนี้มากไปก็ไม่ดี

“โทษกับหนูดาวเหนือคะ”

“อีม สองคนไปห้างสรรพสินค้าด้วยกัน ตามที่ทามะบอกมา”

“ไม่น่าเชื่อ สองคนนี้เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาสิบกว่าปีแล้วนะคะ”

“ไม่รู้รู้ลูกของเราไปก่อวีรกรรมอะไรไว้ให้ห้องดีตัวออกห่างดาวเหนือเหมือนมีบางอย่างปิดบัง แต่ทางไหนก็ไม่รู้ว่าเพราะเหตุผลอะไร”

เหมือนว่าเป็นเรื่องของเด็กๆ แต่อาการบ่นนี้ยิ่งถอยห่างจากพี่ชายคนสนิทที่มีความสนิทสนมห่วงใยรักใคร่กันมาก มันก็ดูจะไม่เป็นเรื่องปกติสักเท่าไร แต่ครั้งหนูดอกออกไปก็ไม่ใช้เรื่อง ของแบบนี้ต้องให้เจ้าตัวเป็นคนจัดการ ทว่านานวันความสัมพันธ์ของเด็กทั้งสองกลับถอยห่างเรื่อยๆ จนน่าตกใจ เรียวเคยถามเพื่อนสนิทอย่างอิทธิพล รายนั้นบอกว่าเคยถามลูกสาวแต่เจ้าตัวบ้ายเบี่ยงเสมอ จนปล่อยเลยตามเลยกันมาจนวันนี้

“ลูกของเราคงจะรักหนูดาวเหนือคะ ชาวาครั้งนี้โทษใจเอาจริง”

“มันปล่อยไว้นานเอง ผู้หญิงเราโกรธเคืองเรื่องอะไรก็ต้องรีบเคลียร์ ไม่ใช่ปล่อยให้เวลาให้เลยผ่านมาสิบกว่าปีแบบนี้ หนูดาวเหนือจะคิดยังไง”

เรียวชี้ได้แต่ส่ายหัว ไข่ลูกคนนั้นมันได้เลือดพ่อไปไม่เยอะหรือไงนะ มันถึงได้ซุกซน ทั้งที่รู้ดีแก่ใจว่าทั้งหัวใจมีแต่ห้องเต็มสี่ห้อง

“เห็นแบบนี้ซาก็สบายใจนะคะ บางทีโทษตัวร้ายอาจจะหยุดเรื่องผู้หญิงสักที”

“ถ้ายังไม่หยุด หนูดาวเหนือคงไม่ญาติดี”

“ต้องรอดูไปนานๆ ค่ะ”

เรียวซิปยกหน้า จูบหน้าผากภรรยาคนสวย กาลเวลาหมุนผ่านจนลูกชายโตอายุสี่สิบเก้าแล้ว แต่สำหรับเขายังมองว่าเจ้าตัวร้ายยังเป็น

เด็ก ส่วนภรรยาเชื่อใหม่ว่ากาลเวลาแทบทำอะไรน้ำชาไม่ได้ เธอยังดูแลรักษาตัวเองเป็นอย่างดี โดยเฉพาะการกินอาหารคลีนเพื่อสุขภาพเมื่อก่อนเรียกชิกี่ไม่สนใจ แต่กินแล้วมันรู้สึกดี ร่างกายแข็งแรง ตอนนั้นก็ติดเป็นนิสัย อาจมีหลุดคลีนบ้างแต่ก็ไม่ได้บ่อย ส่วนเรื่องการสังสรรค์ไม่ได้ดูเด็ดเหมือนเมื่อก่อน บุหรี่เลิกไปนานตั้งแต่มีลูก

“พี่อยากให้เจ้าไทชิมันแต่งงานกับลูกสาวบ้านนี้”

“ซาก็คิดแบบนั้นค่ะ แต่ไม่คิดว่าจะจะเป็นหนูดาวเหนือ”

“นั่นสิ แต่คุณนี่เขาสนิทกันตั้งแต่เด็ก”

“คงเพราะไทชิไม่มีพื้มีน่อง ลูกเลยรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพื้ตอนได้ออยู่กับลมหนาวและดาวเหนือ” แต่เพราะลมหนาวเป็นสาวหวานเธอจึงไม่ค่อยเล่นอะไรโลดโผน ต่างจากดาวเหนือพื้ไทชิเล่นอะไรเธอก็เล่นได้แบบไม่เกี่ยง บางทีเจ็บตัวได้เลือดได้แผลมาประจำเพราะความซุ่มซ่าม

“งั้นถ้ามีหลานคงต้องขอเยอะๆ บ้านเราจะได้ไม่เหงา”

“พี่เรียวละก็ รอให้ไทชิชัดเจนก่อนไหม ไม่รู้ว่าหนูดาวเหนือจะยอมเป็นลูกสะใภ้เราหรือเปล่า” ถึงจะห้าวๆ ตรงๆ ขวานผ่าซากไปหน่อยแต่ด้วยคลุกคลีกันมาแต่เด็ก น้ำชาจึงรู้ว่าเนื้อแท้แล้วหนูดาวเหนือเป็นเด็กน่ารักแค่นั้น เจ้าอ้วนน้องรักของไทชิเขาเลยละ

ตืด ตืด

“พูดถึงตัวร้าย ตัวร้ายก็โทร.มาค่ะ” เสียงมือถือของน้ำชาดังขึ้น พอความมาดูเหมือนว่าเป็นลูกชายก็อมยิ้ม กดรับและไม่ลืมเปิดลำโพงเพื่อให้สามไม้ได้ยินด้วย

“ว่าไงลูก”

“พรุ่งนี้วันเกิดแม่ ช่วงเช้าเลี้ยงพระใช้ไหมครับ”

“จ๊ะ มีอะไรหรือเปล่า หรือว่าลูกไม่ว่าง” แต่ตั้งแต่เด็กจนโตสำหรับลูกชายหัวแก้วหัวแหวน ถ้าเป็นวันเกิดพ่อกับแม่ ไม่เคยไม่ว่าง

เขาพร้อมเคลียร์งานเพื่อมาร่วมทำบุญ

“ว่างครับ แต่มีคนพิเศษไปด้วย” น้ำเสียงนิ่งๆ แต่กระแสเสียงบอกว่าคนนี้พิเศษจริงๆ น้ำซำมันใจเลยว่าจะต้องเป็นคนในภาพที่ทามะส่งให้แน่ๆ

“ใครกันหน้า แม่ชักอยากรู้”

“พ่อก็อยากเห็น” เรียวชิหัวเราะหึๆ กระเช้าเข้าเหย้าเหย่ตามสายไม่จำเป็นต้องมีมาดมาเพียววร้ายสำหรับลูกสำหรับเมีย

“ผมคิดว่าพ่อน่าจะรู้ สายสืบของพ่อน่าจะคงส่งภาพไปแล้วมั้ง”

หึๆ สมกับเป็นลูกชายของเรียวชิจริงๆ มันรู้ทันพ่อตลอด

“ตามนั้น นึกไปไปตามติดชีวิตน้อง”

“ผมมีเหตุผลของผมครับ แม่อยากให้ผมหยุด ผมก็จะหยุดที่คนนี้” วายร้ายน้ำเสียงจริงจังมาก พ่อกับแม่ก็ได้แต่อมยิ้มบนใบหน้าสงสัยเร็วๆ นี่จะได้เตรียมงานใหญ่

“ปากดีไป น้องเขาเซย์เอสแล้วเหอ”

“ผมต้องทำสำเร็จครับ ผมปล่อยมานานเกินไป”

“แล้วทำไมถึงอยากหยุด แม่เคยขอมานานแล้ว” ใครจะอยากให้ลูกชายตัวเองมั่วไม่เลิก คงคนนั้นที่คนนี้ที่ ทั้งฮ่องกง มาเก๊า ไหนจะสาวไทย น้ำซำตาลายไปหมด ไม่ได้ดีใจหรอกที่ลูกตกเป็นข่าวคงสาวไม่ซำหน้า เพราะยังทำแบบนั้นอาจส่งผลให้ตัวจริงในอนาคตไม่พอใจ

“ตอนนีพร้อมแล้วครับ”

“ห้ามทำให้หนูดาวเหนือเสียใจ อ้อ แล้วห้ามทำอะไรน้องเด็ดขาด”

น้ำเสียงดูๆ ประโยคท้ายทำเอาไทชิต้องกลอกตามองบน เขาไม่รับปากหรอก

“เจียบทำไมไอ้เสือ”

“ผมไม่กล้ารับปากครับ”

“หึ มีด้วยหรือที่ตัวร้ายของแม่ไม่กล้ารับปาก น้องเป็นผู้หญิง”

“ผมรู้ แต่ผมมีวิธีของผมครับ” ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนตร์ก็ต้องเอาด้วยคาถา แสบๆ อย่างดาวเหนือใช้วิธีแบบชาวบ้านไม่ได้หรอก ความจริงเขาอยากตามใจเจ้าอ้วน แต่เขาก็โรแมนติกเต็มทน รोजนโต รोजนเรียนจบ รोजนได้มาทำงานไกลๆ กัน จนไม่อยากทำอะไรอีกแล้ว ไทชิจิดเสมอว่าเขาพร้อมทุกอย่าง เมื่อพร้อมก็ไม่ต้องลังเล

เห็นไทชิใหม่ๆ เฉยๆ ไม่เคยแสดงความรู้สึกกับใคร นั่นเพราะหัวใจของเขารอแค่คนนี่คนเดียว!

“หนูดาวเหนือเหมือนลูกสาวของแม่ ครอบครัวของเราสนิทกัน ไทชิจะทำอะไรต้องคิดให้รอบคอบ หากเล่นๆ ลุงอิทไม่เอาไว้นะ รู้ใช่ไหม”

“ครับ ผมไม่เคยคิดเล่นๆ กับน้อง” ตั้งแต่ความรู้สึกเปลี่ยนไปหัวใจก็แน่วแน่แก่คนนี่ แต่ที่ไม่แสดงออกเพราะตอนนั้นน้องยังเด็ก

“พ่อได้ฟังแบบนี้ก็สบายใจ”

“ครับ ไว้เจอกันพรุ่งนี้นะครับพ่อแม่”

แล้วตัวร้ายก็กดวางสายไป น้ำชาหันมองสามี เรียวยุหัวเราะเบาๆ คู่แล้วไม่แคล้วกัน โลกกลมๆ ไบ๋นี่มันก็ยังคงกลมและกลมชะตาของมนุษย์ไว้ ก็ได้แต่หวังว่าไอ้ตัวร้ายจะทำสำเร็จ เพราะตอนนั้นเรียวยุอยากจะเลี้ยงหลานแล้ว หากได้เกี่ยวข้องกับคนกันเองมันก็จะยิ้มๆ หน่อย

ดาวเหนือมองกล่องของขวัญในมือที่ตั้งใจซื้อให้น้ำชา เป็นน้ำหอมแบรนด์ดังของฝรั่งเศส สองกลิ่น สองแบบ สองสไตล์ ด้วยเป็นคนไม่สันตการเลือกของเท่าไร จึงคิดว่าน้ำหอมเหมาะสมที่สุด ได้เวลานัดแล้ว เธอจึงรีบคว้ากระเป๋าสะพายมาคล้องไหล่ออกจากห้องเดินไปเข้าลิฟต์ ถึงลิบบีต่านล่างก็เห็นร่างสูงนั่งอ่านหนังสือพิมพ์รอบนโหล

“รอนานไหม”

“พี่เพิ่งมาถึงเมื่อไหร่” ดาวเหนือพยักหน้า ไม่ชอบสายตาก็ฝ้ายเลย
ยามกวาดมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าแล้วจูดรอยยิ้มบนมุมปาก

“ความจริงฉันไปเองก็ได้”

“พี่ว่าง”

“หะฮะ ปกติไม่น่าว่าง” เวลาของเขาควรเป็นของบรรดาสาว ๆ
คู่ควงไม่ใช่เธอ หรือนี่คือสิ่งที่เขาเคยบอกว่าให้เธอเตรียมใจ เพราะ
จากนี้เขาจะเอาจริง

บ้าน่า เขาจะมารุกทำไม ในเมื่อเขาไม่เคยรักเธอ หลายครั้ง
คำพูดตรงๆ ต้องการสื่อสารถึงเรื่องอะไร แต่ก็นั่นแหละ ระหว่างเธอ
กับเขามันไม่เคยเป็นมานานแล้ว เวลาที่หมุนผ่านพาเราไกลห่างจน
ไม่สามารถกลับมาเป็นดังเดิม ดาวเหนือยิ้มขึ้นๆ กับความคิดของตัวเอง

“พี่ว่างเสมอสำหรับเหนือ”

“ไม่ต้องมาพูด ระหว่างเราคุณอย่าพยายามเลย”

“ทำไมต้องพยายาม ในเมื่อสิ่งที่พี่ทำกับเหนือมาตั้งแต่เด็ก นั่นคือ
ความจริงทั้งหมด ความห่างที่เกิดขึ้นยอมรับว่าพี่ไม่รู้จริงๆ ว่ามัน
เพราะอะไร แต่เหนือเข้าใจใหม่ว่า พี่มีแค่เหนือคนเดียว ตรงนี้”

เขาจួយมือบางไปวางทาบบนอกด้านซ้าย ดวงตาคู่คมหนักแน่น
ยืดยัน

บ้าชะมัด ใช้เวลาไหมเนีย จะดึงมือกลับ แต่อีกฝ่ายดึงมือไว้

“เมื่อไรจะไปสักที”

“ดูจริง”

“ฉันไม่ใช่หมา”

“พี่ก็ไม่ได้ว่าเหนือเป็นหมา อयर้อนตัว” ปล่อยมือบางแล้วจับ
คันเกียร์ รถเคลื่อนตัวออกช้าๆ จากลานจอดรถ วันหยุดอีกหนึ่งวัน
คนจึงไม่ค่อยเยอะ ส่วนนักพนันจะเข้ามาในกาสิโนก็หลังเที่ยงลากยาว
ส่วนบางคนก็เล่นติดพันกันแบบข้ามคืนข้ามวันก็ยังมี นี่แหละหนา

มันคือกิเลส แต่ทำไม่ได้ กาลิโนของเธอก็แค่สถานที่ถูกกฎหมายให้
คนเหล่านี้มีที่นอน

“ไม่ต้องมาโยกหัวเลย”

“อยากโยก ไม่ได้หรือไง เจ้าอ้วน”

“โธ่บ้า อย่ามาเรียกแบบนี้” คำสนธิสนมเปลือยให้คิดถึงวันเก่าก่อน
ดาวเหนือเม้มปาก แต่อีกฝ่ายกลับปั่นหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เกลียดจั่งเวลาจุดยืม
มุมปาก

“พอใจ”

“คุณกวนประสาทฉันอยู่” ซึ่งตาโล่ เขาปราชัยตามองก่อนหันไปดู
การจราจรบนท้องถนน ต้องกลั่นยืมแสร้งทำขริม ชอบเวลาเจ้าอ้วน
กระพืดกระเพียด นี่แหละ อยากมาอวดดีกับไทชิ เขาก็เลยอยากแกล้ง

“พีเปลา” หมั่นไส้จั่งเลย พีเปลาแต่ยืมร้ายๆ คนอย่างไทชิร้ายกาจ
จะตาย เขาจะมาเอาคืนโดยการเข้ามาป่วนชีวิตของเธอให้รวนไปหมด
แบบนี้ไม่ได้นะ

“ไม่ต้องมาพูด”

“คงต้องพูดกันไปตลอดชีวิต” ไทชิจับมือบางของดาวเหนือกุมไว้อีก
สาวเจ้าสะบัด แต่นิ้วยาวทั้งห้ากลับสอดประสานเข้ากับมือของเธอ
เกิดกระเสศลิ้นนางอย่างสาตซัดเข้ามาในหัวใจ ร่างกายคล้ายมีมวลสาร
อบอุ่นกระจัดกระจายห้อมล้อม

ดาวเหนือเย็บไม่ยอมปากต่อคำ ส่วนหนึ่งคือตอนนี้คนข้างๆ
กำลังทำให้การตั้งมั่นของหัวใจเริ่มไหว้ไหว หรือบางทีมันอาจเขวมานาน
เพียงแต่เธอเก็บซ่อนมันไว้ สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ บอกตัวเองว่า
ช่างมัน อย่าไปคิดอะไรให้มาก เดี่ยววันนี้ก็ผ่านพ้นไป

ว้ายร้ายเจ้าเล่ห์ลอบมองคนตัวเล็กข้างๆ จูตรอยยิ้มเหมือนมี
ความสุขบางอย่างโถมเข้ามาในหัวใจของเขา ทุกๆ ความรู้สึกมีจุดเริ่มต้น
เสมอ แล้วกับน้องเขาก็เริ่มต้นมานาน ถึงเวลาแล้วจริงๆ ที่ไทชิควร

ตามทวงคืนหัวใจดวงเดิมที่เฝ้าพุ่มพักมาตั้งแต่เด็กให้กลับมาเป็นของตัวเอง

“ดาวเหนือ มาแล้วหรือลูก”

ทันทีที่ได้ยินเสียงรถยนต์แล่นเข้ามาในบ้าน น้ำซาก็รีบออกมาดู ยิ้มกว้างเมื่อรถสปอร์ตคันตาจอดเทียบหน้าบ้านในช่วงเจ็ดโมง เพราะพระสงฆ์จะมาราวๆ เจ็ดโมงสี่สิบ ให้คนของสามีไปรับแล้ว ตอนนี้อยู่ในบ้านเตรียมทุกอย่างเรียบร้อย ทันทีที่ร่างเล็กก้าวลงจากรถลูกชายเจ้าของวันเกิดอย่างน้ำซาก็ถลาเข้ามาสวมกอด

“คุณน้ำสวัสดิ์คะ สวัสดิ์คุณลุงด้วยนะคะ” กอดหน้าน้ำซาและสวัสดิ์ เพื่อนของพ่อ เรียวยุโรปไหวสาวน้อย ไม่ต้องแปลกใจทำไมไทชิมันจึงหลงน้องตั้งแต่เด็กๆ ถึงจะดูหัวดูเหมือนทอม แต่ใบหน้าของสาวน้อยก็ยิ่งดูหวานน่ารัก โดยเฉพาะเมื่อประดับด้วยรอยยิ้ม

“ไม่ค่อยได้เจอกันเลยคนดีของน้ำ”

“พอดีเห็นอยู่ๆ กับงานนะคะ”

“ดีนะตาไทชิโทร.มาบอกว่าหนูจะมาด้วย น้ำคิดถึงมากๆ เสียขอลมหนาวไม่ได้มาด้วย”

“หนาวติดงานอยู่เมืองไทยคะ ไม่ค่อยได้มาเลย”

“ป่าเข้าใจ รายนั่นงานยุ่งตลอด” หลานสาวเป็นถึงนางแบบแต่งงานรัดตัวเป็นเรื่องธรรมดา ชีวิตคนเราก็จะขาขึ้นในช่วงนี้ทั้งนั้น เจ้าตัวจะรับงานเยอะก็ไม่แปลก

“คุณน้ำกับคุณลุงสบายดีไหมคะ”

“ลุงสบายดี”

“น้ำก็สบายดีจ๊ะ มีคนเดียวไม่ค่อยสบาย” เหลือบตาไปทางลูกชายตัวร้ายที่ยืนยิ้มกริม สำหรับครอบครัว ภาพความอ่อนโยนของไทชิ

เป็นที่ชินตา เขาจะดูต่อหน้าลูกน้องและคนอื่นๆ ที่ไม่รู้จักเท่านั้นละ เป็นนักธุรกิจเป็นมาเพียงมันก็ต้องคบลูกกันบ้างให้ดูน่าเชื่อถือ

“ใช่ครับ ผมค่อนข้างแยะ โดยเฉพาะหัวใจ”

ดาวเหนือส่งค้อนให้คนพูดที่ส่งสายดาววับสื่อความหมาย บางอย่าง นี่ต่อหน้าพ่อแม่เขานะ ช่างกล้าจริงๆ เห็นเธอเป็นคนใจง่าย หรือไง

เหอะ จ้างให้ก็ไม่รัก!

“น้ำว่าเข้าไปข้างในกันดีกว่าจะ อีกสักพักพระคงมา วันนี้หนูวาง ไข่ใหม่ลูก” น้ำเสียงของน้ำซามีความเอ็นดูต่อดาวเหนือเป็นอย่างมาก

“เป็นวันหยุดพอดีค่ะ”

“ดีเลยจะได้ได้อยู่คุยกับน้ำนานๆ มีแต่ลูกชายเอาแต่บ้าน ก็เลยไม่ค่อยได้คุยกับใคร หนูดาวเหนือคงไม่จำคาถุไข่ใหม่”

“ไม่ค่ะ ดีชะอีก เหนือก็ไม่ค่อยมีเพื่อนคุย”

ไทชิมองตามแม่กับเจ้าอ้วนเดินเข้าข้างบ้าน ก่อนหันมาทางพ่อ ที่อมยิ้มแหมมือไหวไหวล่ำ ประมาทว่าตอนนี้เราตกอยู่ในสถานะเดียวกัน คือหมาหัวเน่า เพราะตอนนี้แม่มีลูกสาวคนใหม่แล้ว กะหุงกะหนิง ลืมลูกในไส้แบบเขาเลยเชียว

พอพระสงฆ์เดินทางมาถึงก็เจริญพระพุทธรูปและฉันเข้า จากนั้นให้พรแล้วจึงเดินทางกลับวัด แยกในบ้านก็มีเพียงคนกันเอง เท่านั้น ไม่ได้มีใครเพิ่ม เพราะต้องการจัดเป็นการส่วนตัว อาหารก็ทำเอง ทั้งหมด เป็นอาหารไทยอร่อยไม่แพ้ฝีมือแม่ไซ่ของดาวเหนือเลย

ระหว่างขับรถกลับซึ่งเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ ดาวเหนืออยู่คุยกับแม่ของเขา และสิ่งที่ทำให้ไทชิต้องอึ้งคือเจ้าดาวเหนือของเขานั้นร้อยมาลัย ได้สวยมาก แม่กับพ่อของไทชิมแล้วชมอีก จึงได้รู้ว่างานฝีมือที่ทำเป็น

อย่างเดียวกันก็คือการร้อยมาลัย เพราะดาวเหนือชอบไปวัดและไหว้พระ
ค่อนข้างเหลือเชื่อ คนทำกับข้าวไม่เป็นสักอย่าง นอกจากทอด
ไข่เจียวกับทอดไข่ดาว เจ้าตัวก็แทบทำอะไรไม่เป็น แต่กลับร้อยมาลัย
ได้สวยงามมาก แถมตอนหนึ่งร้อยมาลัยดูเจ้าตัวเหมือนหลุดเข้าไปอยู่อีก
โลกหนึ่ง ยิ้มละไมยามค่อยๆ สอดดอกไม้สวยๆ ผ่านเข็มยาวๆ
แม่ของเขามองด้วยสายตารักใคร่ บอกแล้วไงว่าต้องเป็นคนนี้ และ
ไทชิจะเอาแค่คนนี้คนเดียว แม่ของลูก!

“เป็นอะไร เหลือบมองอยู่ได้”

“อยากมอง”

“นึกว่ามีอะไรข้องใจ” ทำดูไปนั่น ความจริงคือกำลังตีกรอบระยะ
ด้วยกำแพงความนิ่ง คนฟังเพียงร้องหือในลำคอ

“พี่ชอบพวงมาลัย”

“เหรือ”

“อืม เราไปเรียนมาตอนไหน”

“ไม่สำคัญหรอก ทำได้ก็ทำ ผีก็บ่อยๆ ก็ชิน” ไหว้ไหล่เล็กน้อย
ไทชิพยักหน้า คนเราถ้าใจไม่เย็นพอทำไม่ได้หรอก ดาวเหนือทำให้
ครอบครัวของเขาทั้งอีกแล้ว ก่อนออกจากบ้านแม่ยังชวนดาวเหนือ
ไปวัดอีกด้วย บอกว่าหากวันพระเธอว่างก็อยากให้ไปด้วยกัน แต่
ดาวเหนือแบ่งรับแบ่งสู้ คงเป็นหน้าที่เขาอีกแล้วสิ เฮ้อ แต่มะรีนเขา
ต้องไปโอซาก้า ไม่อยากห่างเลย ตอนนีเหมือนระยะห่างของเรามัน
แคบลง

ดาวเหนือคิดว่างานฝีมือที่ทำได้ดีมีแค่ร้อยมาลัย ส่วนเย็บปัก
ถักร้อยอื่นๆ ยับเยินไม่น่ามอง คนเราถ้าใจรักใจชอบอะไร มันก็จะ
ฝึกฝอยากเรียนรู้

“ไปไหนต่อดี”

“กลับสิ”

“ดูหนังกันไหม”

“ทำตัวเป็นเด็ก” พออยู่ใกล้เจ้าอ้วน ไทชิก็อยากเป็นเด็ก กับคนอื่นเขาต้องทำขริ่ม แต่กับเธอเขาสุขใจเพียงแค่นั่งมองคนหน้าอยู่ง

“เราจะญาติติกันสักวันไม่ได้หรอก เพิ่งทำบุญวันเกิดแม่พี่มา”

พออีกฝ่ายพูดแบบนี้ดาวเหนือก็ถอนหายใจ มันหงุดหงิดที่เขาเอาแต่มองนั่นแหละ

“ก็อย่ามองสิ”

“หวงอะไร ทำเหมือนพี่ไม่เคยมอง”

“ไม่ชอบ”

“งั้นก็ชอบเสียสิ จะได้เท่าเทียมกัน” วายร้ายตอบหน้าตาย หันม่ายกคิ้วนิดๆ แล้วกลับไปมองถนนเบื้องหน้าต่อ สายตาไม่ผิดแผก ไบหน้าเนียนแดงระเรื่อขึ้นมา ให้ตายดับ ใจดีของเขากำลังอายุ

“กวนนะ”

“ไม่ใช่ทุเรียน” มีเล่นมุกกลับ หยอตมาได้คนบ้า หงุดหงิดอยากรีบหัว ส่งก้อนไหวงใหญ่ ไทชิหัวเราะออกมา เป็นเสียงหัวเราะร่วนนานๆ จะได้เห็นโมเมนต์นี้

“ซ้ำไรนักหนา”

“ห้ามพี่หัวเราะก็ได้ด้วยเธอเรา”

“อย่ามาจับ”

“แต่ชนิดตะหนอยทำหวง อย่าให้ถึงเวลา พี่จะพดให้จัมเตียง”

คนฟังตาโต หันขวับมองวายร้ายเจ้าเล่ห์ เธอซักมมองเห็นความร้ายกาจของอีกฝ่ายด้วยตัวเองแล้วละ ดูเหมือนอดีตพี่ชายสุดที่รักจะเหลี่ยมจัดในแบบที่ดาวเหนือคาดไม่ถึง ตอนนีเหมือนถูกไล่ต้อนลงหลุมพรางเลย

อะไรคือจะพดให้จัมเตียง ใจคนเห็นอัย นี้เขาคิดอะไรกับเธอถึงไหนกัน คิดลามกแน่ๆ สาวเจ้ามองอย่างไม่ไว้ใจ สะบัดบ๊อบใส่อย่าง

หงุดหงิด ใบหน้ามันร้อนผ่าวเหมือนมีเตามาอังตรงใบหน้า ทำไม่ต้องมา
รู้สึกเขินอายด้วยละเนี่ย ดาวเหนือยกมือข้างที่ว่างมาลูบแก้ม

“อายเทรอ”

“อายไร บ้าบอ ซอมนโน” ปากว่าแต่ไม่หันมอง

“หึๆ ปากแข็ง”

“นายจะยุ่งกับฉันเกินไปแล้ว”

“คนมันหวง ช่วยรู้ตัวสักทีเถอะเหนือ ระหว่างเราจะไม่เหมือนเดิม
งั้นเทรอ” น้ำเสียงของไทชิทอดอ่อนโยน เมื่อรถจอดสนิทเขาก็หันมา
ดาวเหนือหันไปสบตาแล้วขยับชิดบานประตู ดวงตาประสานกันเหมือน
มีประจุไฟฟ้าวิ่งผ่าน ความแ่งที่มีกลับสิ้นคลอนง่ายๆ

“อย่ารื้อฟื้น”

“พี่จะยิ่งกว่ารื้อ จะยิ่งกว่าฟื้น”

“เฮ้ คุณจะมาว่านายอะไรกับฉันนักหนา เราทางใครทางมัน
มานานแล้ว”

“เหนือรู้ดี ว่าพี่ไม่เคยหายไปไหน พี่ไม่เคยจากไปไหน เหนือ
มีเซนส์ รู้ใช้ไหมว่าตลอดเวลาถึงจะอยู่ห่าง แต่พี่ก็ตามดูเราเสมอ”

ใช่แล้ว มันคือความจริงที่ว่าดาวเหนือรู้ตลอด แต่แกลังทำ
มองผ่านไม่ใส่ใจ กับยายุ่นเธอจึงแกลังไถลชิดเพื่อให้คนที่เขาส่งมา
คอยดูห่างๆ คอยไปรายงานไงล่ะ

และทั้งที่เป็นแบบนี้ ดาวเหนือไม่เคยแสดงตัวว่าเธอรู้ทุกอย่าง
ปล่อยเป็นปี่ๆ วันเวลาเลยผ่านไป ไม่คิดไม่อะไรมากทั้งนั้น เหมือนจะลืม
แต่ไม่เคยลืม จนเมื่อตั้งแต่มาอยู่มาเก่า ไทชิก็ตามติดชีวิตเธอ และ
เริ่มตามหนักขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงนี้ น้ำน้ำชากับลุงเรียวยาก็เหมือนจะพอใจ
ที่เห็นเธอกับเขามาพร้อมกัน

“ฉันท...”

“ถึงแล้ว ไปดูหนังกัน”

“เผด็จการ”

“เป็นมานานแล้ว”

“เหอะ คุณนี่มันจริงๆ เลย” ฮีตฮัดซัดใจแต่ยอมไปด้วยใหม่ ก็ถูกจับมือจูงออกจากกรออย่างกับหมาน้อยแบบนี้ ดาวเหนือปฏิเสธ ได้เหรอ นี่ถ้าหนูไม่รู้มีหวังล้อเลียนไม่จบไม่สิ้น ให้ตายดับ มันเครียด นะเนีย ความเครียดกำลังมาเยือนดาวเหนือ แต่ในความเครียดเกิดเป็น ความอบอุ่นในหัวใจ

“อยากดูเรื่องอะไร”

“แล้วแต่ คุณเลือกก็แล้วกัน”

“โอเค พี่เลือกให้ ดูหนังจบไปดิเนออร์กันต่อ”

เอาที่สบายใจเลยก็แล้วกันตาบ้า มัดมือชกซัดๆ นี่เขาจะรุกเธอ ให้ตั้งตัวไม่ติดจริงๆ นะเหรอ

ทหลังดูหนังกันเมื่อหลายวันก่อนดาวเหนือก็ไม่ได้เห็นโทชิ เขาคงไปโอซาก้า เหมือนว่าจะมีเรื่องนิดหน่อย แต่ช่างเถอะ นั่นไม่ใช่เรื่องของเธอ แต่การเงียบหายไปซะเฉยๆ มันก็ทำให้ดาวเหนืออดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะเขาไม่เข้าประชุมกับโครงการที่ทำร่วมกัน ไหนจะเรื่องโกดังสินค้าเฟสใหม่ที่เขตฮองกงอีก ซึ่งเป็นหุ้นส่วนกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อ ตอนนีพี่ชายมารับช่วงต่อ ดาวเหนือก็เลยต้องเข้าประชุมแทนเพราะ พี่นักรบติดงานที่เมืองไทย

คืนนี้เธอต้องมางานเลี้ยงของคณะรัฐบาลที่จัดบริเวณศูนย์อาคารราชการสำหรับเลี้ยงรับรองในฝั่งฮองกง มองชุดที่สวมตอนนี้แล้ว แอบเพลี่ย เพราะเป็นชุดราตรีสีแดงเพลิงแบบเกาะอกทรงทางปลา รองเท้าคัชชูสีสูงสามนิ้ว เบื่อมาก อะไรที่มันไม่ใช่ตัวของตัวเอง

“คุณหนูเสร็จหรือยังคะ”

“เรียบริ่อยแล้วค่ะป้า” เสียงป้าแม่บ้านตะโกนถาม คนรถคงเตรียมรถมารอด้านล่างแล้ว พี่นักรบลิบอกก็ให้อ้าหัวดูแลดาวเหนือดีๆ เพราะกลัวน้องสาวอย่างเธอจะสวยสะดุดตาหนุ่มๆ นี่ประชิดกันหนักมาก แต่ก็นั่นแหละ งานอย่างนี้ความปลอดภัยต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง

พอเธอเปิดประตูออกมา ป้าแม่บ้านตะลึงมองด้วยรอยยิ้ม ทำเอาคนไม่ค่อยได้สวมกระโปรงยาวเท่าไรเกิดอาการเคอะเขิน ถึงกับก้มหน้าซ่อนรอยยิ้ม มือไม้แลดูเกะกะ ให้จับถือปืนผาหน้าไม้มันคงดีกว่ากระมัง นี่ต้องมาจับกระเป๋าทือใบเล็กอย่างแก็ก้อไปพลาง

“สวยมากค่ะ”

“นี่สวยหรือคะ”

“หลายๆ ค่ะ คุณหนูไม่รู้ตัวหรือคะว่าตัวเองสวยมาก สวยไม่ต่างจากคุณลมหนาวเลย” เขินไปใหญ่ อยากบิตตัวเป็นเลขแปดแล้วตอนนี้

โชคคืออย่างหนึ่งคือดาวเหนือเป็นคนหัวไว เรื่องการแต่งหน้าไม่ได้เก่ง แต่ย้ายหุ่นกับลมหนาวสอนมา อย่างน้อยก็ลงรองพื้นได้ บัดแก้มเขียนคิ้ว เธอแต่งแบบอ่อนๆ ส่วนทรงผมสั้นๆ ก็เซตตรงสวยให้ดูสวยเก๋เท่าๆ แม่ละแม่ เอาชุดเกาะออกมาให้ แม่คิดอะไรอยู่

“นานๆ เห็นคุณหนูในลุคนี้”

“มันตลกไหมคะ”

“ไม่เลย ป้าบอกแล้วไงคะว่าสวยมาก งานนี้หนุ่มๆ ชายชนมจีบแน่ๆ”

“แต่เหนือไม่ชอบ มันดูโป๊ๆ ยังไงไม่รู้ค่ะ” อันที่จริงไม่โป๊มากถึงจะเป็นเกาะออก แต่ก็ยังเป็นเกาะออกแบบปิดเต็มตัว ไม่ได้เกาะออกครึ่งตัวแบบที่เคยเห็นพวกดารานางแบบใส่ และเธอสวมบราไร้สายแบบเกาะออกปิดยอดอกด้วยสติ๊กเกอร์อีกชั้นป้องกันเต็มที่

“ไปที่ไหนคะ กำลังดีเลย คุณหนูก็พูดเกินไป ฐึ้นใหม่คะ คุณหนู

มีเสน่ห์มาก ป้าเชื้อ ค่ะ นี่ต้องมีคนมาขายขนมจีบแน่ๆ”

ดาวเหนือหัวเราะหะๆ ใครจะกล้ามาจีบ ทุกคนต่างรู้ว่าเธอจะเป็นคนนิสัยแบบไหน

“จะมีใครกล้าล่ะคะ”

“ต้องมีค่ะ คนสวยไม่แปลกจะมีหนุ่มๆ มอง”

ยิ้มแหยๆ ไปสิ ดาวเหนือมั่นใจเสมอ แต่พอมาสวมชุดแบบนี้ บอกตามตรงมันเสียความมั่นใจไปกว่าครึ่ง แต่ลมหนาวเคยสอนว่า คนเราต้องเข็ดเข้าไว้ อย่าได้กัวในตัวที่ยังมาไม่ถึง

“คงมีแต่คนตาถั่วหลงมานะคะ”

“คนตาไม่ถึงเท่านั้นล่ะค่ะที่จะมองข้าม”

“นั่นคงมีแต่คนมองข้ามเหนือแน่ๆ เพราะคงตาไม่ถึง”

ว่าแล้วก็ป้องปากหัวเราะชอบใจ ผู้ชายสมัยนี้ ลองเธอตาขวางใส่ ก็หัวหดกันหมดแล้ว

ไม่ได้พูดเวอร์เกินไป แต่ดาวเหนือคิดแบบนี้จริงๆ คนสวยบนโลกนี้มีเยอะแยะมากมาย ดาวเหนือหัวๆ ออกอาการไปทางหอมบอย ขวานผ่าซากอีกต่างหาก ใครมันจะมาอยากจีบผู้หญิงปากร้าย ส่วนหนึ่งดาวเหนือเองก็ไม่อยากเอาหัวใจไปผูกติดไว้กับใครหรอก

“เหนือไปก่อนนะคะ”

“ขอให้สนุกค่ะคุณหนู” ป้าแม่บ้านคนนี้เป็นที่ไว้ใจของคนในครอบครัว แก่ทำงานมานานแล้ว แถมยังเคยเลี้ยงดาวเหนือมาด้วย เธอส่งยิ้มให้แล้วเข้าลิฟต์ไป

รถยนต์คันหรูก็กระสุนจอดเทียบหน้ากาลีนีรออยู่ ดาวเหนือเข้าไปนั่ง คนขับคืออาร์ตคนเก่งอย่างทีซ ส่วนคนนั่งข้างๆ ทีซคือพี่หัวมือขวาของพี่นักรบ และคนที่มาเป็นเพื่อนดาวเหนืออีกคนก็คือเลขาฯ ส่วนตัวของดาวเหนือ เป็นคนทำงานเก่งมาก สวยและไหวพริบดี

“คนคงเยอะน่าดู”

ดาวเหนือเอ๋ยขึ้นเมื่อรถเคลื่อนตัวออกมาลัดพัก การมารับหน้าที่แทนพี่น้องรบ ปฏิเสธไม่ได้ว่าชีวิตของดาวเหนือยืนอยู่บนความเสี่ยง แม้ไม่เสี่ยงเหมือนแต่ก่อน หากการไม่ตั้งตนอยู่บนความประมาททำให้เราต้องระมัดระวังตัวให้เต็มที่ ไม่มีคนร้ายคนไหนจะอยู่ในที่แจ้ง ทำงานในวงการสีเทาต้องเท่าทัน พ่อสอนเธอมาอย่างนั้น กว่าจะยิ่งใหญ่เหมือนวันนี้ท่านต้องแกร่ง เธออยากเก่งเหมือนพ่อเหมือนพี่

แต่เชื่อไหมว่าคนแกร่งคนเก่งอย่างพ่อและแม่ จะกลายเป็นผู้ช่ายอ่อนโยนที่สุดในโลกเมื่ออยู่กับครอบครัว

“ลืมบอกไปคะ ว่าวันนี้คุณเหนือสวยมาก”

“ไม่ต้องชม ฉันจะลอยแล้วปาร์ตี้”

“สวยจริงๆ นี่คะ จริงไหมคะคุณห่าว”

“ครับ คุณหนูสวยมาก” พี่ห่าวก็เดินไปกับปาร์ตี้ด้วย ดาวเหนือไม่อยากเป็นคนสวยหรือคนน่าตลกมากกว่า สาบานเลยว่านับจากนี้หากไม่จำเป็นจะไม่สวมใส่อะไรๆ พวกนี้อีกแน่นอน แม่เนะแม่ มีการบังคับอีกต่างหากว่าให้เลิกชุดที่ส่งมาให้ แฮ็ แม้อีจ๋อมบงการขนานแท้

“พอๆ ไม่ต้องยอฉันกันหรือ”

“คืนนี้ผมต้องดูแลคุณหนูอย่างใกล้ชิดแล้วละครับ” พี่ห่าวแซวเห็นกันมาตั้งหลายปีหรือจะ ดาวเหนือจึงไม่โกรธ ส่วนที่ซึกก็อึดอัดไม่พูดมากตามสไตล์การ์ด พวกนี้ถูกฝึกหนักมาจากศูนย์ฝึกเก่าแก่ของตระกูล พูดน้อยแต่ต่อหยักเห็นปฏิบัติมากกว่า

“เหนือดูแลตัวเองได้หรือনা” สาวห่าวยื่นจมูก แล้วกอดอกเซิดหน้า ได้รับเสียงหัวเราะและรอยยิ้ม คนเราต่อให้เป็นเจ้านายก็ต้องไม่แบ่งแยกตัวเองสูงเกินไป ต้องมีความเป็นกันเองอยู่อย่างถ้อยที่ถ้อยอาศัย เพราะต่อให้มีเงินมากแค่ไหนเราก็ต้องอาศัยแรงคนอื่น

“ส่วนปา จะกินให้หนักเลยคะ อาหารอร่อยมากแน่ๆ”

“ขอบใจคุณปานะที่ยอมมากับเหนือ” ส่วนเพื่อนรักอย่างนุ่น

กลับไปไทยไปเมื่อวาน เจ้าตัวอยากอยู่นานกว่านี้ แต่คิวงานถ่ายแบบรัดตัว ซึ่งถ่ายแบบเซตนี้ก็มีส่วนผ่าแฝดของดาวเหนือร่วมถ่ายด้วย ว่าแล้วก็คิดถึงลมหนาวซะมด ไม่ได้เจอกันสองอาทิตย์

ไม่นานทั้งหมดก็มาถึงบริเวณงาน ซึ่งจัดที่สโมสรแห่งหนึ่ง เป็นอาคารสำหรับไว้รับรองแขกหรือ จัดงานใหญ่ๆ เพราะติดริมอ่าวมองเห็นอีกฝั่งของประเทศฮ่องกง จากจุดนี้จะมองเห็นระบำแสงสีเสียงที่จะจัดทุกคืน คืนละสองรอบอีกด้วย แต่ดาวเหนือไม่ตื่นตื่นแล้วละ เห็นจนเบื่อ

“ไม่ต้องตามติดเหนือก็ได้ค่ะ”

“ไม่ได้ครับ คือคำสั่งของคุณครับ”

เนีย พี่หัวกับพี่ชาก็เป็นเสียแบบนี้ ดีเสียจนบางที่ดาวเหนือเกรงใจทุกคนให้เหตุผลว่า ต่อให้เธอเก่งแค่ไหน อย่างไรก็ตามเป็นผู้หญิง ซาติน้ำมีจริงขอเกิดเป็นผู้ชายแล้วกัน จะได้ไม่ต้องมีคนห่วงใยมาก

6 ก็นัดไปมากโข พอสาวผมสั้นชอยเดินเซิดเข้ามาในงาน ก็ได้รับความสนใจจากทุกสายตาทังหญิงชาย แนนอน ลุคนี้มีใครได้เห็นบ่อยๆ กันแล้ว ฉะนั้นต้องทำตามที่เทรนเนอร์ส่วนตัวอย่างลมหหนาวเทรนไว้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรจงมั่นใจในตัวเอง ดาวเหนือแจกจ่ายยิ้มน่ารักๆ ให้กับทุกคน บางคนเคยเจอกันมาบ้าง บางคนสนิทกันอยู่แล้ว ก่อนเดินไปยังกลุ่มของนักร้องเมือง

“ไอ้ หนูดาวเหนือใช่ไหม”

“สวัสดีค่ะท่าน” ท่านที่ว่าเป็นเจ้าของกระทรวงพาณิชย์ละนะ โคงานกันบ่อยๆ อีกท่านที่ยืนข้างๆ เป็นเจ้าของกระทรวงการคลัง และท่านรัฐมนตรีคนใหม่เป็นเจ้ากระทรวงอุตสาหกรรม การทำงานนอกจากว่าเรื่องงานยังต้องแม่นยำเรื่องคนใหญ่คนโตในประเทศที่เราไปทำ

การคำด้วย

“สวัสดิ์ท่านนะคะ” ปากกล่าวสวัสดิ์พร้อมยกมือไหว้ คนใหญ่
คนโตจะทราบดีว่าดาวเหนือมักยกมือไหว้ตามธรรมเนียมไทย จากนั้น
ก็จะจับมือตามธรรมเนียมสากล

“โตขึ้นเยอะเลยนะหนู”

“ขอบคุณค่ะ”

“พอกับแม่ไม่ได้มาหรือ”

“ท่านติดงานที่เมืองไทยค่ะ พี่นักรบก็เหมือนกัน” ดาวเหนือเข้ากับ
คนได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ บุคลิกส่วนตัวเหมือนกระด้าง แต่กับผู้หลักผู้ใหญ่
บอกเลยว่าเธอวางตัวได้ดีเกินคาด ประสบการณ์สอนเธอไว้ คนที่เธอ
จะเกรียนด้วยมันมีไม่กี่คนบนโลกหรอก ถ้าใครไม่เกรียนใส่ดาวเหนือ
จะไม่ได้ตอบ

“นี่ถ้าผมมีลูกชาย ผมคงต้องบอกให้มาจับหนูแน่ๆ” คุยกั้นเนีย
ไม่ใช้เรื่องงานเลย เรื่องส่วนตัวล้วนๆ แต่ดาวเหนือทำเพียงยิ้มแยม
เดินเข้าไปทักทายบรรดาคุณหญิงภริยาของท่านรัฐมนตรีทั้งหลาย
ท่านทูตและนักธุรกิจ เป็นเด็กเป็นเล็กมันต้องมีความนอบน้อม

“นั่นสิ สวยน่ารักขนาดนี้”

ภริยาของท่านรัฐมนตรีชมกันต่อหน้า ดาวเหนือยิ้มรับ เอาเป็นว่า
ตั้งแต่ก้าวลงจากรถมานี้มีแต่คนชมเธอ คงเพราะไม่ได้แต่งบ่อยๆ
นักธุรกิจหลายคนก็มองมาด้วยสายตาแปลกๆ คือสายตาแบบนี้มันเป็น
สายตาผู้ชายจ้องมองผู้หญิง ทั้งอยากเชม็อบ อยากกลืนกิน แต่ดาวเหนือ
ก็ฉีกยิ้มไว้ก่อน ฝึกซ้อมบทนางงามวนไป ไม่อยากกระทบกระทั่งเพียด
มีคนชอบดีกว่ามีคนเกลียด

“ขอบคุณนะคะ”

จากนั้นก็แยกตัวไปยืนสวยๆ ริมระเบียง มองทะเลยามค่ำคืน
ในมือถือแก้วไวน์ ตอนนี่แขกเหรื่อของคณะรัฐบาลกำลังทยอยเข้ามา

คนเยอะเรื่องแยะก็จริง และไม่ใช่ว่าทุกคนที่จะมองว่าคุณคือนางฟ้า
อย่างน้อยก็ยังมีผู้หญิงหลายคนกำลังมองมาทางดาวเหนืออย่างไม่สบ
อารมณ์เท่าไรนัก การแย่งชิงมันนี้เป็นแบบนี้เอง เจ้าตัวยิ้มเยาะ มันก็
สนุกไปอีกแบบ คนซึ่งใจฉันทันทีจะทุกร้อนแค่เห็นคนอื่นได้รับความสนใจ
มากกว่า

“สวัสดีครับคุณดาวเหนือ” เสียงจากข้างหลังทำให้ร่างบางหันไป
มอง ใบหน้าเปื้อนยิ้มหุบลงเมื่อเห็นว่าเป็นใคร ก็คู่แข่งสายธุรกิจ

“สวัสดีค่ะคุณปีเตอร์”

“วันนี้คุณทำให้ผมเซอร์ไพรส์มากครับ”

“ยังไงเหรอคะ” ถามกลับเสียงห้วน แต่ยิ้มกว้างมาก

“คุณแต่งตัวเหมือนผู้หญิง มองแล้วเร้าใจครับ”

“เหรอคะ แต่คงสู้คู่แข่งทรงโตของคุณอย่างมี야ไม่ได้”

ให้ตายดับ เธอกับมียาเคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันไง แม่นั้น
ชอบอิจฉาพี่สาวของเธอ ก็เลยโดนดาวเหนือตอกกลับหน้าหงายไป
หลายครั้ง แต่โลกกลมๆ ก็ยังจะเหวี่ยงมาให้พบเจอกันบ่อยๆ อยู่ร่ำไป

“มันไม่เหมือนกันครับ”

“ต่างกันยังไงเหรอคะ หรือคุณมองว่าฉันดูดีกว่ายายนั้น”

ตรงนี้ห่างจากคนอื่นจะพูดจาอย่างไรก็ได้ เพราะกับผู้ชายตรงหน้า
ดาวเหนือไม่ได้ชอบอะไรมากมาย

“ครับ ดูดีกว่าเยอะ”

“ระวังนะ คู่แข่งคุณจะมาฉีกอกเอา”

อยากจะทำจริงๆ ให้อัสนั่มม้อเอ๊ย นี่หม้อเบอร์สี่สิบเลยมั้ง สายตา
เจ้าชู้เชิญชวน จำได้ว่าเคยเจอกันที่ห้างครั้งหนึ่ง หมอนั้นมันมองเธอเหมือน
สายตาประหลาด คือมันเหยียดเพศนั้นแหละ มันคิดว่าเธอเป็นทอม
แต่พอมาวันนี้สายตาเปลี่ยนไปเลย

เซอะ ใ้อัจฉก!

“ชนแก้วหนอยใหม่ครับ”

“ไม่” ปฏิเสธเสียงแข็ง กับคนที่เกลียด กับพวกศัตรู ดาวเหนือไม่ยอมเสวนา ก็อย่างที่รู้ ทำธุรกิจเดียวกัน และไอ้ปีเตอร์เข้าค่ายต้องสงสัย

“ทำไมเหอครับ กลัว?”

“ฉันไม่เคยกลัว” ดวงตากลมโตวาวโรจน์ราวกับนางเหยี่ยวโคตรถูกใจปีเตอร์ ผู้หญิงที่สอยง่ายๆ มันไม่มีอะไรให้ насо่นใจติดตามครอบครอง เพราะสำหรับอะไรที่มันยาก ปีเตอร์อยากเข้าหา โดยเฉพาะผู้หญิงลับสนทางเพศอย่างดาวเหนือ ครั้งก่อนเขาเจอหล่อนในห้างบอกตามตรงเห็นเธอคงผู้หญิงแล้วมันไล่และอยากทำลาย พอๆ กับธุรกิจของครอบครัวเธอที่มันยิ่งใหญ่จนอยากพังให้ราบคาบ

“เก่งครับ แบบนี้ยิ่งชอบ”

“กูไม่ได้ชอบมึง”

“หยาบคาย”

“ไอ้สวะ” ดาวเหนือด่ากราด เห็นประกายตาลามเลียของมันแล้วอยากจะควักเอามาดองใส่โหล อย่าคิดว่าคนอย่างดาวเหนือจะยอมเธอรู้วิกรรมของมันพอควร แต่เจ้าหน้าที่ยังจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน มันคำเนื้อสดเปลอๆ อาจคำของผิดกฎหมาย กาลีโนของมันติดลบเพราะตัวของมัน มันเลยอิจฉา

“ปากดี”

“กับคนเลวมีอะไรต้องให้เกียรติ พวกหมาลอบกัด” และนั่นทำให้ปีเตอร์ดวงตาวาวมากกว่าเดิม เขารู้กิตติศัพท์ของน้องสาวฝาแฝดคนเล็กของไอ้ันกรบว่าร้ายกาจพอตัว ปะทะปากกันก็ครั้งเจ้าหล่อนก็ด่ากราดแบบไม่ไว้หน้า ปกติคนแบบปีเตอร์ไม่เคยมีใครกล้าด่า

“ปากแบบนี้ระวังตัวไว้ให้ดี”

“คิดว่ากลัวหรือไง ถ้าเก่งอย่าลอบกัด มันสื่อให้เห็นความซื่อฉลาด

เพราะคนจำพวกนี้มันไม่ใช่คนจริง”

ปีเตอร์ระเบิดเสียงหัวเราะ เดินเข้ามาใกล้ยื่นหน้าเข้ามา ดาวเหนือ
ยิ้มเย็นแล้วยกเท้าขึ้นกระทุบเท้าอีกฝ่ายอย่างจังแล้วบดขี้ไพบหน้าสวย
ยิ้มเหี้ยมๆ อย่างไม่กลัว

“โอ๊ย”

“ถ้ากล้าก็ลองดู คนแบบดาวเหนือกลัวเสียที่ไหน” ว่าแล้วก็ยกเท้า
เดินหนี พุดกับหมา หมาจะเลียปาก ต้องหาที่สงบสติเล็กน้อย

“เหนือ” เสียงเรียกคุ้นๆ ทำเอาสาวเจ้าเป่าลมออกจากปาก
ทำแก้มพอง แค่ชุดก็น่ารำคาญพอแล้วไหม ยังต้องมาเจอพวกน่ารำคาญ
อีก เดี่ยวรอกแล้วเปิดงานจะรีบกลับ ไม่อยากอยู่

“มีไร”

ไร้ซึ่งหางเสียง แน่แน่นอนว่าหางเสียงของดาวเหนือให้ไปงมเข็ม
ในมหาสมุทรยังง่ายกว่า เพราะมันแล้วแต่อารมณ์สาวหัวล้นๆ ว่า
โต้ตอบดีหรือไม่ดีด้วย

3

เกลียดหรือรัก

โคตรหงุดหงิด นั่นคือความรู้สึกของไทธิชัยมานี้ ชุดของเจ้าอ้วนดาวเหนือนะสิทำให้เขาคว้นแทบออกหู เขามาถึงงานช้าเพราะมัวแต่เคลียร์งาน กว่าจะอาบน้ำก็เลยเพิ่งมาถึง ได้ยินเสียงพูดคุยของหลายคน บอกว่าดาวเหนือมางานและสวมชุดราตรีเซ็กซี่ ไทชีนี่หัวร้อนเหมือนมีภูเขไฟกองย่อมๆ มาอยู่บนหัว

พอเห็นเธอยืนคุยกับไอ้ปีเตอร์ หัวยิ่งร้อนเป็นสองเท่า แต่ดีที่เด็กดีอดเดินแยกออกมาเสียก่อน แล้วทำหน้าที่โมโห พอเขาถามก็หันมาซักสีหน้า ไทชีกวาดสายตามองชุดเดรสตัวสวยราคาแพง ใช่ว่ามันสวยแล้วไม่ใช่จะมีโมเมนต์ดาวเหนือสวมชุดแบบนี้ง่ายๆ โคตรหาตุยยาก ประเด็นคือสวยจนเขาหวง

“คุยอะไรกับมัน” หึงไง ถึงรู้ว่าไอ้เวรปีเตอร์คือคู่แข่งธุรกิจ แต่ไทชีอดไม่ได้ ความหึงหวงมันเล่นปล่าน

“เรื่อยเปื่อย”

“เหนือก็รู้ว่าพี่หวง”

“เป็นบ้าไปง คนอะไร” แต่ในอกพองโตมากมาย ต้องเข้าไปแล้วแน่ๆ ดาวเหนือ แข็งแกร่งเข้าไปวินะ ก่อนเนื้อเง่าๆ ทำไมต้องดีใจ!

“รู้ไหมว่าตัวเองสวยจนทำให้พี่หวงแบบหน้ามืด”

ดาวเหนือตาโต ก่อนจะเม้มปากเลื้อยไปทางปีเตอร์ที่หรีดตามองมาทางนี้ หมอนั่นยิ้มร้ายๆ ส่วนไทชิหันไปแล้วชบครามแน่น ทั้งคู่ประสานสายตาดูเหมือนจะหยั่งให้ลึกกลงกลางใจ ตาต่อตา พันต่อพัน

“ไอบ้านนั่นมันมองเหนือ”

“แล้วไง”

“พี่ไม่ชอบ”

“ฉันต้องมีสังคม คุณจะมาร่วงหึงหวงไม่ได้ ไม่มีสิทธิ์”

เป็้อจจริงๆ พอแต่งชุดสวยเข้าหน่อยก็มีคนมาสนใจ เหวะ คงเป็นเพราะชุด เหมือนที่แม่บ้านบอกว่าจะมีคนมาสนใจเธอ คนอื่นเขาไม่มีใครกล้าเข้ามาหอรอก ก็มีสองคนนี่แหละที่ทำท่าเหมือนจะฆ่ากันตาย

“ไปทางโน้น”

“ฉันจะไปทางนี้” ไม่อยากเดินร่วมทาง

“อย่าดื้อ พี่นักรบบอกให้พี่ดูแลเหนือ” โโกหกทั้งเพ แค่อบอ้างมาเท่านั้นเพราะอยากให้คนดียอมทำตาม ไม่รู้อะไรนักหนา เขาเกลียดคำว่าไม่มีสิทธิ์ที่สุด

“แล้วต้องทำยังไงถึงจะมีสิทธิ์” คือสิ่งที่ไทชิขบคิดมาลึกลับแล้ว

“ไม่รู้” ไม่ได้เป็นครั้งแรกที่ถาม แต่เพราะมันไม่เคยได้คำตอบ ไทชิจึงต้องทักท้วงเอาเองว่า เขาคงต้องเดินหน้ารุกให้มากกว่านี้เพื่ออะไรที่มันชัดเจน

“เหนือเกลียดพี่?”

“ก็...” ก่อนหน้านี่คือบอกเกลียดหลายครั้ง แต่ทำไมช่วงนี้เหมือนหัวใจอ่อนแอ ถอนหายใจหันมองทิวทัศน์เบื้องหน้า แล้วฉับพลันนั้น

ดวงตากลมโตก็เห็นใครบางคนลอบมอง ก่อนจะถอยจากเดินไปทางอื่น
ไหวพริบบางอย่างบอกดาวเหนือว่ามีกลิ่นไม่ดี

“มีอะไร”

“เปล่า”

“มีคนตามเราสองคน หรือบางที่อาจเป็นเหนือ” คำพูดของอีกฝ่าย
ทำเอาดาวเหนือต้องขมวดคิ้ว ไทชิยิ้มแบบนำกล้อออกมา

“คุณรู้”

“คิดว่าไม่ผิด” ครอบครัวของดาวเหนือทำธุรกิจหลายอย่าง อาจ
มีบ้างที่ไปขัดแย้งขัดตา ตั้งแต่เด็กจนโตพอถึงให้บอดีการ์ดคอยดูแล
พวกเธอ และสุดท้ายเพื่อตัดปัญหาจึงให้ย้ายกลับไปเรียนเมืองไทย เพื่อ
ความปลอดภัยสินะ

“รื้อนานหรือยัง”

“สองสามวัน”

“แล้วไหนคุณไปไอซาก้าเง”

“ไปมาแล้ว ห่วงคนทางนี้ ไม่อยากทิ้งนาน หัวใจมันคิดถึงเลย
รีบกลับ” โอ๊ยๆ ตอบได้หน้าตายมากเลยเถอะ แทบหายไปจากชีวิต
ของเธอมันก็ติดอยู่แล้ว จะมาหยอดทำไมให้หัวใจเต้นแรง

“คงคิดถึงคนอื่นจนเคยชิน” ว่าพาลงอยากจะได้เห็น แต่แขนเรียว
ถูกดึงไว้ ดวงตาคู่คมหรือลวง เขาไม่ได้กลัวใจดาวเหนือ แต่เขาคิดว่าไอ้เวร
ที่มันคิดไม่ดีคงอยากจะทำอะไรสักอย่าง แล้วนอกจากความห่วงใยต่อ
สวัสดิภาพของดาวเหนือ ไทชิยังหวังที่เธอแต่งชุดสวยๆ

“เราคุยกันดีๆ แบบไม่ประชดได้ไหม”

“ก็คุยดีอยู่ ไม่ได้ประชดอะไรเลย” วายร้ายอมยิ้ม ไม่ประชด
แต่น้ำเสียงกระแทกแตกดัน สีหน้าโกรธซึ่งดูเหวี่ยง บอกเลยถ้าไม่ใช่เธอ
ไทชิไม่มีทางมาสนใจแน่ๆ

เขาตั้งร่างบางให้มาด้วยกัน เมื่อเห็นใครบางคนเผลอมาเหมือน

แอบมองทุกความเคลื่อนไหว เจ้าอ้วนดาวเหนือของเขากำลังไม่ปลอดภัย เขาส่งคนให้ตามติด แต่ก็ยังไม่รู้ว่าพวกมันเป็นคนของใคร ถือว่ามันเก่งพอตัว ดาวเหนือคือเป้าหมาย เขาไม่รู้ว่ามันเพราะอะไร

“ปล่อยมัน จะลากทำไม” เกลียดชุดที่สวมแล้วจะต้องมาหงุดหงิดกับคนตัวใหญ่ แถมความใกล้ชิดของอีกฝ่ายยังทำเธอหายใจไม่ทั่วท้อง เขากอดเธออยู่ กอดไม่ปล่อย

“อย่าดี้อ”

“ไม่ได้ดี้อ”

“เหนือตกอยู่ในอันตราย พี่นักรบก็รู้ใช่ไหม”

“จะรู้ได้ไงเล่า ก็เพิ่งเห็นนี่แหละว่ามีคนตาม” ด้วยปกติมีแต่ตัวเองที่ตามคนอื่น เธอเพิ่งมาทำงานยังไม่ถึงปี บ้าชะมัด คัดรูดจากไหนอีกวะเนี่ย สาวหัวหงุดหงิดจนต้องยกมือขยี้ผมตัวเอง ไทชิเห็นผมเสียทรงจึงค่อยๆ ลูบจัดแต่งให้ ดาวเหนือก็ยังเป็นดาวเหนือคนเดิมไม่เปลี่ยน

“ไม่ต้องมาจับ”

“กอดอยู่ไหม” เลิกคิ้วขมวดๆ

“ก็ไม่ต้องมากอดสิ” ดิ้นอีก ดิ้นเข้าไปยายตัวร้าย ไม่รู้เธอว่า ยิ่งดิ้นอะไรต่อมิอะไรของเธอเนี่ยมันเสียดสีกับร่างกายของเธอ นี่รู้หรือไม่รู้กันยายเด็กหัว ที่ กิตติ ไทชิยอมถูกกล่าวหาว่าได้เบียด ยิงมีสายตาของไอ้ปีเตอร์กับใครในเงามืดจ้องมอง ไทชิก็ยิ่งอยากแสดงความเป็นเจ้าของ

ให้พวกมันรู้ว่า นี่คนของกู! ของของกู! พวกมันคิดจะทำอะไรให้รู้ไว้ว่าเขาไม่ปล่อยพวกมันแน่

“นี่คุณ”

“อย่าเสียงดัง มีคนจับตาดูเราสองคน รู้ตัวสักทีว่าตัวเองไม่ปลอดภัย ฉะนั้น...นับจากนี้ไปเราจะต้องไปไหนมาไหนด้วยกัน”

ดาวเหนือตาโต ก่อนจะเม้มปากแน่นด้วยความโมโห

“อย่าคิดฉวยโอกาสกับฉันนะเว้ย”

“แน่นอน นิดหน่อยพี่ก็ไม่พลาด อย่างเช่น...”

พอด!

คนที่ตื่นนอนต่อต้านชะงักการกระทำ สบตากับวายุร้ายเจ้าเล่ห์ ที่ขโมยหอมแก้มเธออีกแล้ว ร่วมลัปดาห์มานี้อีกฝ่ายเดียวจูบเดี่ยวหอม เป็นบ้ามากหรือไงวะ ก็รู้ว่าเธอไม่ชอบยังจะทำ หันมองรอบกายเล็กน้อย ค่อยผ่อนลมหายใจโล่งอก ด้วยตอนนี้คนที่ยืนดูทิวทัศน์บริเวณระเบียง เดินเข้าข้างในเกือบหมดแล้ว เมื่อได้ยินเสียงพิธีกรประกาศเปิดงาน เตรียมเรียนเชิญแขกผู้มีเกียรติเข้าข้างใน

“ไอ้...”

“พูดไม่ได้พี่จะจูบให้ปากแตก”

ปากอิมพะงบๆ สายตาโหดตอหนึ่งบอกว่าไม่ได้พูดเล่น เขาพร้อมทำให้ดาวเหนือปากแตก สาวเจ้าเลยได้แต่ฮึดฮัดขัดใจ ไม่ได้เดินก็ได้วะ เหอะ อยากกอดก็กอดไป เอาให้เบื่อกันไปข้าง เหม็นขี้หน้า ก็ยังจะพาตัวเองมาเข้าใกล้ แต่ทำไมสมองบอกเหม็น จมูกกลับสูดกลิ่นกายของผู้ชายอันตรายคนนี้เต็มปอด บ้าไปแล้วยายดาวเหนือ จะมาเสียดูญกับคนที่บอกว่าเกลียดไม่ได้นะ ต้องเกลียดสิ เกลียดๆ

“เป็นอะไร หน้านี้ควมวด”

“เมื่อไรจะปล่อยสักทีเล่า”

“เวลาพูดมองหน้าพี่ด้วย”

“ไม่อยากมอง”

“มองคนหล่อ มองหน่อยเถอะ หรือว่ากลัวอดใจดำพี่ไม่ได้ แล้วถ้าปากเหนือจะต้องแตกเพราะปากพี่” โหซี้มร้ายๆ ยืนหน้าลงมาใกล้ หากแม่เธอพูดไม่เข้าหู รับประกันเลยว่าปากเด็กคือแตกแน่ๆ

ส่วนดาวเหนือด่าอะไรไม่ได้ เกลียดในความรู้นี้มากของอีกฝ่าย ว่าตัวเองเก่งเกรียนแล้ว แต่พอเป็นโหด ดูเหมือนว่าการรับมือผู้ชาย

คนนี่แทบไร้ประสิทธิภาพ นับหนึ่งถึงสิบในใจ ตอนนั้นมานใหญ่จะทำตัว
เหวี่ยงวินเหมือนเด็กไร้การอบรมไม่ได้เด็ดขาด เสียดื้อพ่อแม่หมด

“ฉันจะเข้าข้างใน”

“ไปพร้อมกัน”

“ไม่เห็นเกี่ยว”

“อย่าดื้อ” ไม่พูดเปล่า แต่คลายอ้อมแขนแล้วจับมือบางเข้ามา
คล้องแขนตัวเองไว้เสร็จสรรพ โดยไม่สนใจหน้าอหิภิกขของดาวเหนือ
ไม่เต็มใจแต่ก็ต้องตามน้ำ พอเข้ามาด้านในสาวเจ้าก็ยิ้มกว้างให้แขกหรือ
ที่หันมามองด้วยความสนใจ เพราะไม่คิดว่าหิ้งคู่จะควงกันเข้ามาในงาน
พรุ่งนี้ต้องตกเป็นข่าวอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งมันเป็นความตั้งใจของไทชิ
ที่ต้องการให้เป็นแบบนี้แหละอยู่แล้ว

กว่าจะผ่านช่วงเวลาน่าเบื่อมาได้ ดาวเหนือต้องหงุดหงิดแล้ว
หงุดหงิดอีก เพราะบรรดาภรรยาท่านรัฐมนตรีหลายท่านเข้ามาคุยด้วย
แต่ดันถามเกี่ยวกับไทชิ ไม่ถามเรื่องอื่นเลย คบกันหระอคะ เป็นแฟนกัน
หรือยัง แล้วบึ้งปากหัวเราะคิกคัก คืออะไรกันยายพวกบ้า!

ขากลับเธอนั่งรถมากับไทชิ ที่ซกกับพี่ห่าวก็ไม่มีใครขัดสักคน
พวกนั้นไปส่งคุณปารตีแล้วให้การ์ดคอยตามเธออีกคัน ดาวเหนือว่าจะ
กันตัวเองออกห่างจากไทชิ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ยอมง่ายๆ อย่างงาน
คืนนี้เธอคิดว่าเขาไม่มาด้วยซ้ำ ที่ไหนได้ เหวะ จะตามติดกันกินไปแล้ว

“เมื่อไรจะเลิกวางอำนาจกับฉัน”

“พี่นักรบฝากไว้”

“ฉันดูแลตัวเองได้อยู่แล้ว ไม่ต้องอ้าง”

“แล้วแต่จะคิด พี่บังคับความรู้สึกของเหนือไม่ได้ แต่พี่ต้องทำตาม
คำขอร้องของผู้ใหญ่” เกลียดจริงๆ ผู้ใหญ่ไม่ขอก็จะไม่ทำไซ้ใหม่

“แบบนี้ยังไม่ต้อง” น้ำเสียงสะบัดเหวี่ยงไปอีก

“งอน?”

“ไม่ได้งอน”

“ถึงผู้ใหญ่ไม่สั่งพี่ก็ต้องดูแลปกป้องเหนืออยู่แล้ว เหมือนที่พี่
ทำมาตลอด แม่เหนือไม่เคยมองเห็นคุณค่าความห่วงใยเลยก็ตาม”

น้ำเสียงโทซิมเหมือนจะตัดพ้อเล็กๆ ดาวเหนือเหลือบมอง ก่อน
พ่นลมหายใจ ระหว่างเราสองคนมันคืออะไรกันแน่ เหมือนจะใช้ หรือจะ
ไม่ใช่ จะรัก หรือไม่รัก ชักง

“กลับมาเหมือนเดิมได้ไหมเหนือ เหมือนตอนเด็ก”

“ไม่ ไม่มีอะไรเหมือนเดิมแล้ว” ตอบเสียงแข็ง

“เหนือเคยเป็นคนมีเหตุผล แล้วทำไมถึงเปลี่ยนไป มันต้องมีเรื่อง
อะไรที่ทำให้เหนือเกลียดพี่” ดาวเหนือเม้มปาก เวลาเป็นเรื่องไม่สบอารมณ์
และครุ่นคิด สาวท้าวมักจะเม้มปากแบบนี้เสมอ เป็นมาตั้งแต่เด็ก โทซิม
หักพวงมาลัยขับรถเข้าลานจอด พอสาวเจ้าก้าวลงจากรถก็ลงมาตาม

“ตามมาทำไม”

“อยากไปส่งถึงห้อง” ความตื้อตึงในดวงตาของว้ายร้ายทำเอา
สาวเจ้าอารมณ์ขุ่นมัว คนอะไรหน้าด้านหน้าหนาหน้าทน แล้วการ์ด
ทุกคนก็ไม่มีขีดขวาง ลองเป็นคนอื่นสิ เพียงเธอแสดงอาการไม่พอใจ
การ์ดทุกคนก็พร้อมมาขวาง ไ้บ้าโทซิมได้อภิสิทธิ์เหนือคนอื่น

“ไม่ต้อง”

“พี่อยากไป”

“ฉันท่วง”

“พี่รู้” คือเรื่องของเรื่องจะตึงตันไปส่งให้ได้ ไม่รู้สิ แค่ออกไปส่ง
หน้าประตูห้อง อยากใช้เวลากับเธอคนนีให้นานที่สุด ให้มันคุ้มค่า

“โอเค จะมาก็มา” ต้านทานไปมีแต่จะทำให้พนักงานหันมอง
เธอเดินนำเขาเข้าไปในลิฟต์วีไอพี กดชั้นที่หมาย เธอยืนพิงผนังลิฟต์

รู้ว่ามียายตาของอีกฝ่ายจ้องมอง ลิฟต์ก็เย็น แต่ทำไมมันกลับรู้สึกร้อนๆ แปลกๆ คงเพราะความเงียบกระมัง และสายตาที่มเห็นอีก

“มองไร”

“มองว่าที่เมีย”

“จะมากไปแล้วนะ ฉันไม่ใช่ โอ๊ย เจ็บนะเว้ย” อะไรคือแค่จะบอกว่าไม่ใช่ว่าที่เมียไทยซึ่เข้ามาใกล้กระซอกแขนเรียวเข้าหาลำตัวและกอดไว้แน่น ดิ้นขลุกขลักๆ ไปลิดาวเหนือ เพราะอีกฝ่ายยิ่งรัดแน่นเหมือนปลอกเหล็ก ยกรองเท้าสั้นสูงขึ้นแล้วเตรียมประทุรร้าย แต่ไทยซึ่ยิ้มมุมปากแล้วเบี่ยงตัว

“มุกแบบนี้ใช้กับพี่ไม่ได้หรอกเหนือ”

“คุณมัน ไฉ่...เวรเฮ้ย”

“เรานี่นะ ทั้งดีทั้งร้ายกว่าตอนเด็กเยอะเลย เจ้าอ้วนคนเดิมของพี่หายไปไหน เจ้าอ้วนคนนี้พยศเก่ง” ในคำพูดนั้นออกแนวตำหนิ แต่ปากกลับอ้อมยิ้มยามเห็นหน้าเนียนงอง้าเหมือนปลาหมูแม่กลอง ไม่อยากนึกवादผันเลยว่าสาวห้าวเวลาเลี้ยงลูกจะมีสภาพเป็นอย่างไร น้อยอยากให้ผันเป็นจริงมากๆ

ส่วนดาวเหนือก็ฮึดฮัดจิตใจเป็นที่สุด ไม่รู้เลยว่าเจ้าของอ้อมกอดอุ่นจนร้อนนั้นกำลังคิดไม่ซื่อกับเธออยู่ แถมยังมีโนवादภาพเป็นฉากๆ จนทำให้เขายิ้มออกมา

“เป็นบ้าไ้ง ยิ้มคนเดียว”

“พี่แค่คิด”

“คิดไร” ถ้ามเสียงห้วนไร้ทางเสียง ก็แบบนี้แหละเจ้าอ้วน ลักวันจะปราบพยศให้ตรงจนเสียงแหบ ไทยซึ่หมายมาดในใจ เร็วๆ นี้แน่นอน

“คิดว่าหากเรามีลูกด้วยกัน เหนือต้องเลี้ยงลูกห้าวหมุนแน่ๆ”

“ประสาธ ใครจะมีลูกกับคุณ เกลียดเข้าไส้ขนาดนี้”

“เกลียดแต่ปากนะสิ เกลียดยังงี้หัวใจเต้นแรงแทบทะลุเข้ามา

ในอกของพีชขนาดนี้” ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ เป็นจังหวะ ดาวเหนือซึ่งตาใส่
เชิดหน้า คนที่จ้องกลีบปากกับหน้านวลเนียนมาลึกลับกอดใจไม่ไหว
ทาบปากลงมา จีบแค่เพียงภายนอกแล้วถอยออก เป็นจังหวะประตูลิพัด
เปิดพอดี

“ไอ้คนฉวยโอกาส”

“ก็จนกว่าเหนือจะเลิกดี้อ และบอกเหตุผลที่พี่อยากฟัง”

“ฉันเป็นลูกมีพ่อแม่แล้วฉันก็ชอบ...” จะบอกว่าชอบผู้หญิง
นั้นแหละ หากก็ปิดปากเงียบ เพราะความจริงแล้วมันคือการสร้างภาพ
คือการโกหกทั้งเพ ดาวเหนือหลอกตัวเอง มันคือความจริง แต่ใครมัน
จะไปบอกละว่าที่ต้องทำแบบนี้เหตุผลเพียงเพราะต้องการขจัดใครบางคน
ออกจากหัวใจ

แต่เชื่อไหมว่าผ่านมาสิบกว่าปี คนคนนั้นก็ไม่เคยหลุดไปจากหัว
ได้เลย ดาวเหนือถึงได้หยุดหัดตัวเองอยู่แบบนี้ นอกจากไม่หลุดจาก
วงโคจรความคิดแล้ว ในใจมันก็ว่าวุ่นเมื่อคนที่คิดว่าจะหันหลังให้กัน
ตลอดการตีวงล้อมกระชั้นพื้นที่เข้ามาวนเวียนในชีวิต

“พูดให้จับใจ”

“เรื่องของฉัน”

“เรื่องของเหนือมันก็คือเรื่องของพี่” ดวงตาคู่คมมองไปหน้าเนียน
จะผ่านไปก็สิบปีเธอก็ยังเป็นเจ้าอ้วนสำหรับเขาเสมอ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“เหตุผลมันเลวร้ายมากเธอเหนือ ถึงบอกพี่ไม่ได้”

“ไม่มีประโยชน์ต่างหาก รู้หรือไม่รู้มันก็จะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง”

น้ำเสียงของดาวเหนือมันราวกับว่าเธอเจ็บปวดกับเหตุผลนั้น
จนไม่อยากเอ่ยมันออกมา ไทชียิ่งร้อนใจ อยากรู้มากกว่าเดิม เขาไม่รู้ว่าจะ
ควรทำอะไรให้คนดียอมพูดมันออกมา หากมันเลวร้ายเขาจะได้แก้ไข

“เปลี่ยนสิ บางทีเหนืออาจเข้าใจอะไรที่ผิด”

“สิ่งที่เห็นด้วยตา ได้ยินกับหู มันไม่มีอะไรให้หน้าเข้าใจผิด

เว้นเสียแต่ว่ามันเป็นการแก้ตัว” ก้าวออกจากลิฟต์เดินไปยังประตูห้อง
เสียบการ์ดสแกน แต่ยังไม่ทันเปิดประตูร่างใหญ่ก็แทรกเข้ามา กลิ่นหอม
จากกายสาวเข้ายวน แต่เหนืออื่นใดคือโทษฐิติศักดิ์ค้างคาใจ

ดาวเหนือถอยไปด้านหลังหนึ่งก้าว ตีมือไปแค่ไม่กี่ก้าวไม่ทำให้
เธอเมาหรือก แต่ความสามารถในการดูแลมันจะไม่ค่อยมีประสิทธิภาพ
ต่างหาก มันไม่ใช่เรื่องดีด้วยที่จะปล่อยให้คนที่เกลียดเข้ามาในห้องพัก
ส่วนตัว ดวงตากลมโตเฉยเมยจนเรียกได้ว่าเฉยชาเวลามองคนตัวใหญ่

เขาหล่อ เขาดูดี เขาเท่ และเขาดูดิบเถื่อนในเวลาเดียวกัน แบบที่
เรียกว่าหล่ออันตรายนั้นแหละ บ้าฉิบ มันใช้เวลามาชื่นชมคนร้ายกาจ
หรือโง่เล้า ดาวเหนือสะบัดหน้าหลายที่ขับไล่ความมึนในหัว

“ไหวหรือเปล่าเรา”

“ไม่ต้องยุ่ง ออกไปได้แล้ว ฉันจะนอน”

“เหนือตีมือไปหลายแก้วพี่เห็น” เธออยู่ในสายตาเขาตลอดนั้นแหละ
แต่ที่ไม่ห้ามไม่ปรามเพราะโทษฐิติศักดิ์ต้องควบคุมอารมณ์ความหึงหวงของ
ตัวเองด้วย ทุกสายตาของผู้ชายที่หันมองเธอมันทำให้เขาจำต้องแสดง
ความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของตลอดทั้งงาน จนผู้ชายพวกนั้นทำได้แค่มอง
ไม่กล้าเข้าใกล้ ทำได้เพียงทักทายผิวเผิน

“คุณกลับไปได้แล้ว”

“ถ้าไม่กลับล่ะ”

“เฮ้ย ทำไร ปล่อยนะเว้ย” คืนนี้โดนไปก็กอดแล้ว พอเธอหันหลัง
อีกฝ่ายก็สวมกอดจากทางด้านหลัง ค้อมตัววางปลายคางบนไหล่เนียน
พอดาวเหนือตื่นมาก ๆ จึงไปชนขอบโซฟา ทำให้หิ้งคู่ล้มลงไป ภาพสลัว
อย่างกับละครน้ำเน่า แต่มันเกิดขึ้นจริงในชีวิตจริง

“อ๊ะ”

“เป็นไง ตื่นมากเลยเจ็บตัว”

“เพราะใครกันล่ะไอ้บ้า อ้อ อืม...”

ในเมื่อเขาผิดตั้งแต่ต้นก็ขอผิดมันตลอดไปก็แล้วกัน ต่อให้คนดีจะเกลียดเขา ไทชิก็ไม่สน เพราะเขาเชื่อว่ายายตัวร้ายเกิดมาเพื่อเขาคนเดียว เอ็นดูมาตั้งแต่ลืมหินตาตุโลกแล้วเขาจะปล่อยไปได้อย่างไร ปากร้อนๆ บดขยี้และสอดลิ้นเข้าไปในโพรงปากสาวหัวแส่นหวานหวานมากจริงๆ หวานกว่าปากของใคร และนับจากนี้ไทชิจะไม่วุ่นวายกับปากของใครนอกจากดาวเหนือคนเดียว

ดาวเหนือตื่นไม่ได้เลยคราวนี้ เพราะตัวเองนอนอยู่ใต้ร่าง มือบางทูปตีจิกเล็บบนต้นคอ แต่ไทชิกลับยิ่งบดจูบอย่างละโมภโลกมาก หิวกระหายเหมือนคนขาดน้ำแล้วเจอน้ำทิพย์ หวานจนอยากจูบซ้ำๆ แต่เพราะระบบหายใจของคนตัวเล็กติดๆ ชัดๆ เขาจึงฝ่อจนจูบแล้วยกหน้าขึ้นมอง เธอสูบออกซิเจนเข้าไปจนเต็มปอด ออกแรงผลักชายหนุ่มเต็มแรง

เพียะ!

อย่าถามว่าเสียงอะไร ก็ตบจากดาวเหนือไง เธอตบเขามาเต็มฝ่ามือจนหน้าหัน แล้วไทชิไม่มีโอกาสจะพูดอะไรต่อ วายร้ายผู้มันหน้าก็ต้องเบิกตากว้าง คิดว่าฤทธิ์น้ำเมฆจะทำให้เจ้าตัวไม่มีแรง แต่ที่ไหนได้

เจ็บนี่อีกนาน...

พลัก ตู๊บ!

โดนตีครบ วายร้ายอย่างไทชิชะล่าใจเกินไปจนถูกดาวเหนือจัดการด้วยความโกรธ และเธอไม่รอดูผลงาน ลูกนั่งได้ก็รีบวิ่งไปห้องนอน แต่ยังไม่ทันถึงประตูก็ถูกกระซากลั้บมา พร้อมสองมือหนาประคองแก้มนุ่มไว้แล้วฉกปากขยี้หนักๆ เจ็บกายไม่เท่าไร แต่เจ็บใจเสียหน้าี่ลึที่หนักกว่า

จูบ!

จูบแล้วก็จูบอีก ดาวเหนือเคลิบเคลิ้ม เพราะฤทธิ์เครื่องดื่มก็ด้วยแหละ ไม่ได้มาหรอ กไม่ได้มีน แคกรีมๆ แต่ไม่คิดว่ามันเป็น

ความพลาดอย่างร้ายแรง เพราะทำให้คนที่ปากบอกว่าเกลียดมีโอกาสเข้าถึงเนื้อถึงตัว เธอสวมชุดเดรสเกาะอก มือหน้าจึงเริ่มไม่อยู่สุข ลูบไล้แผ่นหลัง ทำให้เธอได้สติ

“ไอ้ ดาวเหนือ!”

“สมน้ำหน้า มันต้องโดน” และใช่ เลือดสีแดงซึมออกมาจากปากล่างของไทชิ เมื่อดาวเหนือตัวแสบขบปากของเขาจนเจ็บแปลบ ไทชิดวงดาววโรจน์โมโหขึ้นมา เขาหลบทันวันก่อนจะโดนหมัดหนักๆ ของดาวเหนือซ้ำรอยตบ มือหน้าจับแขนสองข้างกดไว้กับประตูห้องนอน โหน้มโบหน้าขบเม้มดูตูดแรงๆ บนกลีบปากอิมแล้วใช้ฟันคมๆ กัดจนได้เลือดไม่ต่าง

เธอทำให้เขาโมโห มันเท่าเทียมดีแล้ว อวดเก่งกับคนอย่างไทชิ คิดว่าเขาจะยอมหรือไง ลิมิตอารมณ์เขาก็มีเหมือนกันว่าจะใจเย็น แต่พอเจ้าตัวมาทำแบบนี้ก็โทษไม่ได้ ต่างคนต่างลืมรสควาเลือดของกันและกัน ก่อนเป็นไทชิที่ยอมปล่อยเมื่อดาวเหนือยื่นหนึ่งเหมือนหุ่นปั้น

“ทำไมไม่ทำต่อละไอ้เลว”

“พี่ยอมรับ”

“ไอ้ชั่ว”

“ก็ไม่เคยบอกว่าตัวเองดี”

“ออกไปจากห้องกูเลยนะ” เพราะต่อต้านอีกฝ่ายไม่ได้ เจ็บปากไม่เท่าเจ็บใจ เธอไม่ใช่คนที่เขาจะมายุ่มยามด้วยมองเหมือนผู้หญิงข้างถนน เธอไม่ชอบการรุกรานแบบนี้

“เหนือ พี่...”

“บอกให้ออกไป” ตะคอกกลับมาเสียงเหวี่ยงวินตาดุกร้าย ก่อนจะหมุนตัวแล้วกระชากประตูห้องนอนเปิด เข้าไปในห้องได้ก็ปิดประตูใส่หน้าไทชิเสียงดังจนหวังว่ามันจะพัง

“พี่จะไม่ขอโทษ เพราะเหนือร้ายกาจกับพี่ก่อน”

ใจจริงอยากขอโทษ แต่ถ้าทำแบบนี้มันเหมือนว่าเขาข่มอ่อนข้อให้เธอ แค่ว่าทำไมต้องโมโหขนาดนั้น ไม่ใช่จูบแรกสักหน่อย โกรธอย่างกับจะถูกเขาฆ่ากระนั้น เมื่อไรนะ เมื่อไรจะรับรู้สักทีว่าพี่มีแค่เธอคนเดียว

“ออกไป คนสารเลว” น้ำเสียงกดต่ำแต่ยังดังเล็ดลอดผ่านบานประตูออกมาให้ได้ยิน ไทชิถอนหายใจเย็นนิ่งหน้าประตู หรือเขาทำนองเจ็บ ให้ตายดับ ไทชิก็เจ็บนะ แต่เป็นความเจ็บปวดที่เขาต้องอมยิ้ม ยายตัวร้ายกัด เขาก็กัดตอบ เลือดหวานๆ ช่างอร่อย

“เหนี่อ”

“ไม่ต้องมาเรียก”

“แล้วพี่จะมาหาใหม่ นะเดี๋ยวก่อน”

“ไอบ้า ออกไป รำคาญ” เหยี่ยวบินกลับมาเสียงดัง ไทชิใช้มือแตะปากตัวเองแล้วยิ้มๆ วันนี้ได้ชิมได้กัด วันหน้าจะต้องจัดทั้งตัว

นอนไม่หลับ กลิ้งไปกลิ้งมา กลิ้งมาแล้วก็กลิ้งไป ถอนหายใจหลายครั้ง และหลายครั้งยกมือมาขยี้ผมตัวเอง สุดท้ายผุดลูกนั่งเม้มปากเม้มคอดอย่างโมโห ขจัดความรู้สึกบ้าง ออกจากหัวไม่ได้เลย อาการหนักกว่าวันนั้นที่โดนปล้นจูบ เพราะวันนี้ที่มันเกิดขึ้นหนักกว่าจูบก็คือกัด!

แม่เจ้า กัดเลยนะ ต่างคนต่างกัด เธอกัดเพราะโมโหที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ แถมยังสู้ไม่ได้ หรือใจจริงไม่อยากจะสู้ ก็ตบไปแล้ว ถีบไปแล้วตอนอยู่บนโซฟา แต่เขากลับตามมาปล้นจูบ คราวนี้เลยหนักกว่าเดิม ไอบ้าปากไม่เท่าไรหรอก เจ็บใจสิมันพาลพาโลไปหมด แม้ขนาดอาบน้ำเรียบร้อยแล้วก็ยังนอนไม่หลับ

“ไอบ้า”

ติ๊ด ติ๊ด

ใครโทร.มา โทร.มาทำไมตอนเที่ยงคืน เหล่ตาหันไปมองก็ต้อง
เงยหน้ามองเพดานห้อง ไทชิเป็นคนโทร.มา เขากำลังเข้ามาป่วนในหัวใจ
ที่ใส่กุญแจปิดล็อกตายเอาไว้ เขาจะสะเดาะกุญแจนั้นหรือ ไม่มีทาง!

กตวางมันชะ

แต่...เสียงเรียกเขายังดังมาอีก นับในใจ สอง สาม สี่ ห้า จนต้อง
กตริบ

“มีอะไร” ถามเสียงกระแทก แล้วผิวแก้มร้อนทำไมเนี่ยยายเหนื่อ
มันซ้กอย่างไรๆ แล้วนะ ไม่จำหรือไงว่าผู้ชายคนนี้ร้ายกาจและไม่ได้
น่ารักเหมือนที่สร้างภาพ เขาจะมาเรียกหรือทำคะแนนตอนนี่เราไม่ควร
หวั่นไหวใดๆ ควรมองผ่านให้เป็นอากาศธาตุ จะได้ไม่ต้องเจ็บ

“นอนไม่หลับใช่ไหม”

“กำลังเคลิ้มต่างหาก ไม่รู้จะโทร.มารบกวนคนอื่นทำไม นำราคาญ
โคตร” ปากว่าไปนั้น ทั้งที่รู้ดีแก่ใจว่าตัวเองกระสับกระส่ายเพราะในหัว
มีแต่ภาพของคนในสายตอนบดจวบ การบดขยี้ การสอดลั้น การวัดได้
และการขบกัดจนได้เลือด แบบต่างคนต่างกัด

“ปิดคำโต”

“ฉันพูดจริง” เถียงเสียงแข็งแบบนี้ยังจับไปต้ง่ายจัด

“หึๆ พี่ยังนอนไม่หลับ โกรธมากเธอ ถึงปิดประตูใส่หน้าว่าพี่ผิว
แรงขนาดนั้น” เหมือนจะตีประโยคแรก ได้ประโยคท้ายนี้มันอย่างไร
วอนหาเรื่อง

“อยากโดนด่ามากหรือไง”

“ยิ่งด่าแสดงว่ารักมาก” คนตัวเล็กร้องเหอะออกมาเสียงดัง

“เชิญมโนตามสบาย”

“มาถึงขั้นนี้แล้วเหนื่อ เราควรญาติติกัน พี่เองก็คงละลายตาจาก
เหนื่อไม่ได้ เหนื่อมีอันตราย” ประโยคท้ายนี้เสียงจริงจัง เขาหวังเธอ

มีคนจับตาดูเด็กดีอยู่ ซึ่งเขาไม่รู้จุดประสงค์ของมันว่าต้องการอะไร

“คุณนั่นแหละคือบุคคลอันตราย”

“อันตรายต่อหัวใจพีไม่แน่”

โอย เกลียดความหยอดนี้ หยอดอย่างไรด้วยน้ำเสียงนิ่ง นึกภาพ
ใบหน้าอีกฝ่ายออกเลย แล้วอะไรคือดาวเหนือกลิ่นยี่มกลิ่นหัวเราะ
จนปวดแก้ม

“ประสาท”

“เขินละสิ” รู้ทัน รู้มาก แสนรู้สุดๆ โย้บ้าโທີ เขารู้ทันเพราะ
ตั้งแต่เด็กจนโต ไกล่ชิดจนไม่มีอะไรเป็นความลับสำหรับผู้ชายคนนี้

“ฉันไม่ได้เขิน”

“เอาจริงๆ”

“ไม่ได้เขิน แค่นั้นจะนอน ง่วง น่าเบื่อเสียจริง โทร.มาทำไม
ก็ไม่รู้” ปากบอกไปแบบนั้นแล้วอะไรคือคุยและไววายกลบเกลื่อน

“หนีทำไม คุยกันก่อน พรุ่งนี้ว่างไหม”

“ไม่ว่าง ต้องกลับไทย” ไข่แล้ว เธอได้รับโทรศัพท์จากทัช ที่เป็น
ผู้จัดการสนาม โทร.ให้ไปดูรายการใหญ่ ตอนแรกว่าจะไม่ แต่ช่วงนี้
ยังไม่มื่ออะไรเร่งด่วน กลับสักวันก็ไม่น่าเป็นไร จะได้เจอลมหนาวด้วย
ห่างกันมาเป็นเดือนแล้ว ไม่รู้เป็นไงบ้าง

“กลับทำไม”

“เรื่องของฉันหรือเปล่า คุณยุ่งไรด้วย”

“ปากดี”

“ก็ดีมานาน”

“มิน่า เลือดหวานๆ พี่ชอบ” ทำตัวเป็นแดรกคิวล่าไปได้ ดาวเหนือ
ส่ายหน้าถอนหายใจ น่าแปลก เธอไม่ได้รังเกียจเขาเลย ปราการที่
สร้างไว้มันคือการหลอกตัวเองซัดๆ ทำไมหนะ ทำไมสิ่งดีๆ ในหัวใจ
จึงจบลงไปง่ายๆ เพียงเพราะได้ยินและได้เห็นบางอย่าง บางทีการเป็น

คนโง่คงดี

แต่มันไม่ใช่กับดาวเหนือไง เธอเป็นคนตรงๆ ก็เลยรับไม่ได้ โกรธยาวนานจนบอกตัวเองว่าทั้งหมดทั้งมวลมันคือความเกลียดชัง พอเข้ามาใกล้ กลับรู้ว่าความเกลียดที่ว่ามากยังไม่เท่าสิ่งที่ซุกซ่อนเอาไว้ ในอกด้านซ้าย

“ถ้าไม่มีอะไรแค่นี้ละ”

“พี่คิดถึง”

“เอากองไว้ในหัวใจคุณนั่นแหละ ไม่รับหรอก คิดถึงแต่ปาก แค่อยากเอาชนะ คิดว่าคนอย่างฉันจะเชื่อหรือไง” น้ำเสียงแข็งๆ ตอบกลับมาอีก ต้องทำแบบไหนโทษจึงจะกำจัดน้ำเสียงแข็งๆ ท่าที่ห่างเหิน และคำพูดประชดประชันให้ลบบอกไปจากความรู้สึกของเจ้าอ้วนได้

“จากใจพี่”

“ละเมอ พร่าเพรีอ” แล้วยิ้มเพื่อ? นี๋ดาวเหนือก็งงตัวเอง

“แค่อยากบอก ผันดี เจ้าอ้วนของพี่”

“อะ...อ้อ...บ้า...”

“ต๊ต”

หมอนั้นวางสายไปแล้ว หลังสาดซัดทะเลอารมณ์ทำให้คนตัวเล็ก บั้นหน้าไม่ถูก ขนตาอยู่คนเดียวยังรู้สึกร้อนกว่าใบหน้าไปหมดแล้ว เธอทิ้งตัวลงบนเตียง กลิ้งไปกลิ้งมาทุบหมอน ทุบๆ ทุบระบายความรู้สึก กรุ่นๆ กระจายความอ่อนหวานละมุนที่โอบล้อมรอบกาย

เจ้าอ้วน เจ้าเด็กอ้วน มอมแมมและติดพี่ชายคนนั้น ติดมาก จนไม่ยากให้เขาเป็นของใคร

หวง หวงมาก หวงจนรับไม่ได้ เมื่อวันหนึ่ง...

ดาวเหนือหลับตาลงนึกถึงอดีต อดีตที่จะว่าเจ็บก็ไม่เชิง แต่เรื่องเสียความรู้สึกนั้น หัวใจเธอรับมันมาไว้เต็มๆ ทั้งหมด

เสียงเบียร์ถยนต์จากการเหยียบคันเร่งดังสนั่นกลางสนาม ณ จุดปล่อยตัว เหล่าสาวสวยเรซควีนเดินกันให้ขวิ๊กไขว่ ดาวเหนือสวมชุดหูฟังเพื่อประสานงานกับทัช ซึ่งครั้งนี้เป็นตัวแทนของทีมลงแข่ง เธอมาที่นี่ได้สองวันแล้ว ขลุ่ยอยู่ในสนามจนเมื่อวานแม่ต้องโทร.ตามให้กลับไปกินข้าวที่บ้าน พอนอนเต็มอึดดาวเหนือก็กลับมาสนามอีกครั้ง การไม่ได้ใหญ่ แต่เต็มพินสูงอยู่

“ทัชเป็นไงบ้าง”

“โอเค เครื่องยนต์ไม่มีปัญหา”

“เอารถฉันก็ได้นะ”

คราวนี้คนร่วมแข่งทั้งหมดเจ็ดคัน ส่วนใหญ่ใช้ม้าลำพอง แต่ของทัชเพื่อนเธอมันใช้ลัมโบร์กินี ซึ่งรถแข่งของดาวเหนือมีสองคัน ส่วนที่บ้านก็มีพอร์ชอีกสองคัน บุกตัดอีกหนึ่งคัน เรียกได้ว่าใช้ไม่หวาดไม่ไหว ส่วนที่มาเก๊าก็มีลัมโบร์กินีกับบีเอ็มดับเบิลยูและมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์

“ไม่เป็นไร จूनเครื่องมาใหม่แล้ว ไม่ไว้ใจฉันหรือ”

ทัชเปิดประตูลงจากรถ เดินมาหาดาวเหนือที่เดินออกจากล็อกตัวเอง เพื่อนหนุ่มวาดวงแขนพาดคอ ทัชค่อนข้างเก่งเรื่องเครื่องดาวเหนือเก่งแต่ยังไม่เท่า เพราะไม่ได้เรียนวิเศษเหมือนทัช หมอนี้ก็ลูกชายของเพื่อนแม่ไง พวกเรานะสนิทกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อแม่จนมาถึงรุ่นลูก สนามนี้ก็เปลี่ยนมือหลายครั้ง สุดท้ายมาเป็นของพี่นักรบชื่อไว้ ส่วนทัชดูแลทั้งหมด เรียกได้ว่าเป็นผู้จัดการ และมีรองผู้จัดการคอยคุมอีกที พวกเขาเปิดเสรีให้แต่ละทีมมาลงแข่งและซ่อมได้แบบไม่จำกัด เพราะสนามนี้ถูกกฎหมาย

“ไว้ใจดิ”

“ว่าแต่ไปทำงานที่โน่นเป็นไงบ้าง”

“ก็สนุกดี ลุ้นๆ ต้องแกร่ง”

“อีกหน่อยก็เก่งเท่าพี่นักรบ” ทักษะเอ่ยปากชม เพื่อนสนิทของตัวเอง
แม้จะหัวๆ แบบนี้แต่มีความรับผิดชอบมาก

“แฟนแกไม่มาเหรอ”

“ติดเรียน”

“จับเด็กก็เจ็ยละ”

“แล้วแกละเหนื่อ มีแฟนหรือยัง หรือว่ายังคบกับนู่นอยู่”

แม้จะรู้ว่าสองคนเป็นเพื่อนสนิทกัน กับนู่นแสดงออกเหมือน
คบกัน แต่ทักษ์ก็ไม่กล้าฟันธงกับสถานะของทั้งคู่ เขาเองเป็นผู้ชายไม่ใช่
พวกชอบสอดตออยู่แล้ว มีตาก็ดูมีหูก็ฟัง จับสังเกตเอาเวลาสองคนไปเที่ยว
ด้วยกัน

“บ้าเหรอ”

“เหอะ ระวังฟ้าผ่า”

“ยุ่งน่า เรื่องส่วนตัวไม่เกี่ยวกับแข่งรถ”

“ระวังเถอะแจะเจอดี จะทำต่อไปไม่ได้นะเว้ย คนเรามันต้องมี
คู่” คนมีคู่ยกก็ควให้ ก่อนกอดคอเดินเข้าไปในลิ้อก โดยไม่รู้เลยว่า
มีสายตาคู่หนึ่งมองมาอย่างไม่สบอารมณ์

“เออ เกือบลืมน มีคนติดต่อมอยากจะลงแข่งเดิมพันด้วย”

“กับใครวะ”

“เขาอยากแข่งกับแภาวะ เดิมพันสูง หลักล้าน”

“เหอะ แล้วไง ตื่นเต้นไปได้” ดาวเหนือส่ายหน้า แต่ไอ้เพื่อน
ยังขยับเข้ามากอดคอแล้วขยิบตา ความจริงเงินหลักล้านมันซี้ปะตัวมาก
แต่หากได้มาแบบเดิมพันมันก็โอเค ว่าแต่คู่แข่งเป็นใครละ

“ทำไม่ต้องเป็นฉัน”

“ไม่รู้สิ สงสัยอยากลองของกับผู้หญิงมั่ง” หัวคิ้วเรียวขมวด
เข้าหากัน ส่ายหน้าน้อยๆ แต่ก็คิดตามคำพูดของอินทนั้นแหละ มัน
ก็น่าสนใจไม่ใช่เหรอ

“แข่งแบบวันบายวันใช้ไหมวะ”

“อืม ตัวต่อตัว หลังจบรายการ แกร็บไหมล่ะ”

“ไม่มีปัญหา” ไม่อยากให้ใครมาบอกว่าเธอปอดแตก สนามนี้
เธอทะเลาะไปร้องอยู่แล้ว แล้วสองวันมานี้เธอก็ข้อมือมือไปพอดครว ถึงจะ
ห่างหายมาเป็นเดือน และเงินเดิมพันแค่หลักล้านมันจึ๊บๆ

“แต่มีข้อเสนออื่นด้วยวะ” อินท์ซึ่มแจ่ง

“ถ้าหากฝ่ายใดแพ้ ต้องไปดินเนอร์กับฝ่ายนั้น”

“ไม่มีปัญหา แคกินข้าว” เพื่อนหนุ่มพยักหน้าเบาๆ แล้วจึงหันไป
คุยกับเด็กของตัวเอง ให้ติดต่อกับฝ่ายนั้นได้เลยว่าเพื่อนรักยอมลงแข่ง

